

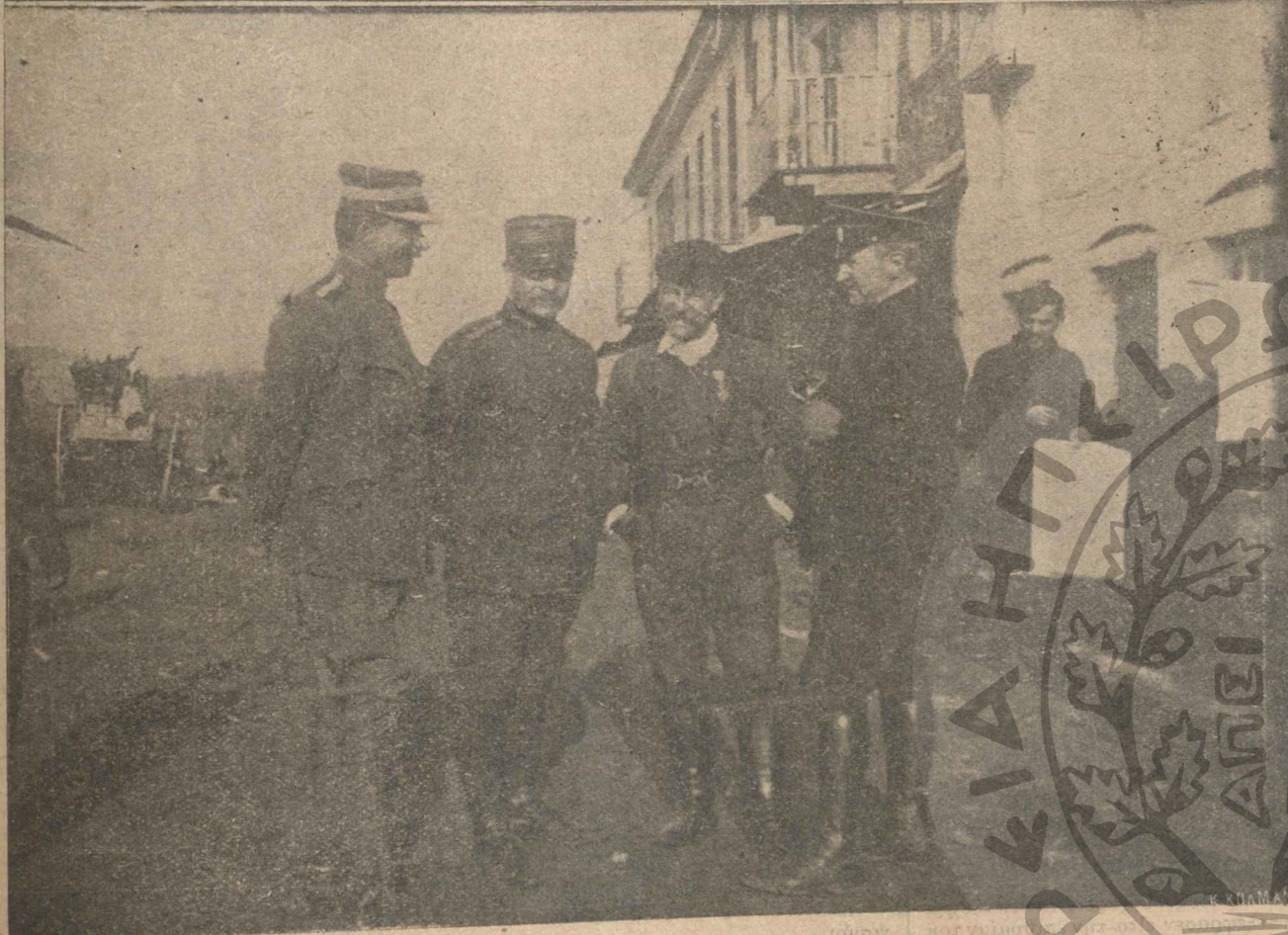
ΕΛΛΑΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗΝ & ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Έτος 6ον Ἀριθ. 419

Διευθυντής : ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

Ἀθήναι.—Πέμπτη 28 Φεβρουαρίου 1913

ΑΠΟ ΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟΝ. — Α) Κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας πρὸ τοῦ Μπιζανίου. Αἱ ἐτοιμασίαι τῆς ἐφόδου.
Β) Ξένος στρατιωτικὸς ἀκόλουθος καὶ ὁ κ. Μάνος με σπολὴν ἀντάρτου.

ΤΟ ΦΑΪΒΟΚΛΟΚ ΤΗΣ ΜΠΟΥΓΑΔΑΣ

Τό νά συναθροίζονται διά νά πάρουν τό τοῦτον εἰς τὰς πέντε μ. μ. ἐγινάντων ὀλίγον κατ' ὀλίγον συνήθεια ἀναφύει, ἐπὶ τοῦλάχιστον ἐσκέφθησαν αἱ Ἀμερικανίδες. Λοιπὸν τελευταίως ἀνεκάλυψαν, διὰ τὰς κοσμικὰς συναθροίσεις, νέα θέληματα τὰ ὁποῖα, ἐκτὸς τῆς ἄλλης

νίκια τὸν καὶ μετὰ τὰς γεμάτας σαποῦνι κυποῦν, βουρτσίζουν, διπλώνουν ἀκούραστες τὰ σεντόνια, τὰ πουκάμισα, τὰ μαντήλια κ. τ. λ. Καὶ δὲν εἶν' αὐτὸ μόνον, ἀλλὰ καὶ σφουγγαρίζουν, ξεσκονίζουν καὶ κάμουν καὶ ἄλλες πολλὰς ἐπιπλέον δουλειὰς.

των ἀξίας, ἔχουν καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ ἀπρόοπτου. Ἀφ' οὗ ἡ παράδοσις ἀπαιτεῖ νὰ «πλένουν τὰ ἀπλῆτά των ὀικογενειακῶς» ἡ μανία τῆς καινοτομίας ὁδήγησε πολὺ φρονικὰ νὰ γίνεταί ἡ μπουγάδα εἰς κοσμικὰς συναθροίσεις ὡς μέσον σκοτωμάτων καιροῦ. «Χωρὶς προφύλαξιν» διὰ τὰ στυλνὰ πατώματα ἡ διὰ τοὺς ἀνατολικούς τάπητας, αἱ κυρία αὐτὰ ἀνασηκώνουν τὰ μα-

«Ἄλλοτε ὅταν μία γυναῖκα ἐπεδίδετο εἰς ἐργασίαν τοῦ σπιτιοῦ, ἐφορούσε τὸ περὶ παλὴν τῆς φόρμα καὶ ἔλaine τὴν πόρτα τῆς. Εἰς τὸ ἔξω γίνεταί τὴν περὶ κομὴν τῆς τσιγαλέτα καὶ δέχεται καὶ τῆς φιλανδίας τῆς καὶ ἐνὶ πύλιν τὸν καὶ μετὰ τὴν βοήθειάν των βάζει σὲ τάξι τὸ σπῆτῃ τῆς.

ΟΙ ΚΑΛΟΙΤΕΧΝΑΙ

ΟΤΑΝ ΕΧΑΣΕ ΤΗΝ ΦΩΝΗΝ ΤΟΥ

Ἐνα φθινοπωρινὸ πρῶν τοῦ 1833 περιφερόμενος ὁ Ροσσίνης ἐπὶ τὸν ὄχρυνάτων τῶν Παρισίων συνήντησε κάποιον Ἰταλὸν Φαμπιανὴν καλούμενον, τριακοντούτῃ μόλις, τὸν ὁποῖον ἡ ἀκοασία εἶχε καταστρέψει. Ὁ Ροσσίνης εἶχε γνωρίσει ἄλλοτε τὸν δυστυχὸν τοῦτον εἰς Νεάπολιν, ἐνθα ἐξημέτισσε δευτέρως οὐδύφρονος.

— Ὁ διδάσκαλε, εὐσεπλαγγισθῆτι με, ἀνέκραξεν ὁ Φαμπιανῆς· δὲν ἔχω λεπτὸν καὶ δὲν δύναμαι νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν πατρίδα.
— Πῶς δά, ὡστε νῆς, καὶ ἡ φωνή;
— Ἐγὰθὴ διὰ παντός.
— Συνεπεί τοι παραλύουν βίον τῆς οἰνοποσίας. Ὁ θεὸς νὰ τοκοῦσθῃ δὲν νὰ γῇ με ἐγκρατέα καὶ νὰ πίνῃ ἔδωκ μετὰ τοῦ οἴνου. Πόσον ἔχεις ἀνάγκη διὰ νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν Ἰταλίαν;
— Πολλῶν, πολλῶν, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Φαμπιανῆς.
— Λοιπὸν;
— Πεντακοσίων φράγκων!
— Διάβολε, δὲ ἑλάνθανα εὐχαρίστως χοήματα παρὰ τοῦ τραπέζιου μου, ἀλλὰ διατάζω μόλον τοῦτο δὲν πειράζει, Φαμπιανῆ, ἐλθέ αὖ-

ριον εἰς τὴν κατοικίαν μου, μ' ἐνοεῖς;
— Ὁ Ἰταλὸς ὑποκλίθηκε εὐγνωμόνως ἤρξατο νὰ τρέχῃ καταληφθεὶς ὑπὸ χαρᾶς, ἐνθ' ὁ Ροσσίνης συνῆν ἐπὶ τὸν κατὰ τὴν τοῦ ἐκδότου του.

— Κύριε Ροσσίνε, εἶπεν οὗτος, ἔχω νὰ σὰς παρακαλέσω κατὰ.
— Καλὰ, καὶ τί τόχα;
— ἔχω ἀνάγκην δώδεκα μικρῶν ἀσμάτων, ἔχετε τὴν καλοσύνην νὰ μοὶ τὰ συνθέσῃτε;
— Δώδεκα μικρῶν ἀσμάτων, φίλτατε; ἀπήντησεν ὁ μουσικοδιδάσκαλος· λοιπὸν λεύκωμα δολοκλήρον; Ἀδύνατον· ἐπὶ τοῦ παρόντος οὐτε ἐργάζομαι, οὐτε θέλω νὰ ἐργασθῶ.
— Οὐδεὶς κόπος δι' ἐμένα, το τοιοῦτον, προσέθηκεν ὁ ἐκδότης· συντάξτε τὸ τυχόν, ὅτι οὐδ' ἐπέλθῃ εἰς τὸν νοῦν, ἀρκεῖ νὰ συνθέσῃτε κατὰ.
— Βλέπομεν, νὰ σκεφθῶ, ἀπήντησεν ὁ Ροσσίνης.
— Ἐνα λόγον ἀκόμη, προσέθηκεν ὁ ἐκδότης, σὰς μετῶν πάσαντα δώδεκα χιλιάδας φράγκων, χωρὶς ν' ἀναγνώσω τὰ ἔργα σας.
— Ὅχι, ὑπελάβην ὁ ἰδιότροπος μουσικοδι-

δάσκαλος, δὲν γίνεταί· ἀλλ' αἴφνης μετακλήθει, ἔστω, εἶπε, δώδεκα χιλ. φράγκα, εἴμεθα σύμφωνοι.

— Ὁ Ροσσίνης λοβὼν τὸν πλὴν τοῦ ἐξήλθε τοῦ κατωστήματος καὶ μετὰ γογγύζοντα διέτρεχε τὰ ὄχρυνάματα, διὲ συνήντησεν αὐτὸν ὁ Λαμπιάκ.

— Καλὴ μέρα! διδάσκαλε, προσεφώνησεν αὐτὸν ὁ διάσημος βαρύνωνος.
— Καλὴ μέρα! Λαμπιάκ, ἔρχεσθε μαζί μου εἰς τὸ Ἰταλικὸν θέατρον;
— Μετὰ χαρᾶς.

Ἀφ' οὗτοι δὲ οἱ φίλοι ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των, ὁ μὲν Ροσσίνης βεβηχισμένος εἰς διαλογισμοὺς ἐβάδιζεν ἐλκευδὸς, ὡς παρ' ὅσων ἀσθενῶν γέλατα εἰς τὸν ἀδύνατον τοῦ τότε Διευθυντοῦ τοῦ Ἰταλικοῦ μελοδράματος Σαβερίνι, ὁ Ροσσίνης παρατήρησεν ἐπὶ τῆς ταπείνης λεύκωμα, ἐν ᾧ εἶχε γράφει ἄλλοτε ἐπὶ μικρὸν ἄσμα.

— Διδάσκαλε, ἠρώτησεν ὁ Λαμπιάκ, διατὶ δὲν ἐξεδούσατε τὸ ἄσματιν;
— Τὸ συνέθεσα διὰ τὴν Μαλιμπράν. Τὸ λεύκωμα εἶνε ἰδικὸν τῆς, ἐγὼ δὲν το ἐπιλογισθῶν πλεον, ἀλλὰ μοὶ ἔρχεται γάτοια ἰδέα. Ὁ ἐκδότης μου ἀπαιτεῖ παρ' ἐμοῦ 12 ἄσμα, τὴν λοιπὴν, ἀν τοῦ ἐδίδω δὲ ἔχω συντάξῃ διὰ τὰ λεύκωματα τῶν φίλων μου.

— Ἡδέεστε προσέει ἄσματο, τὸ δύσκολον εἶνε ὅμως νὰ συλλέξῃτε τὰ διεισαγμένα ταῦτα χειρόγραφα, παρατήρησεν ὁ Λαμπιάκ.
— Τὶ ἐνοεῖτε διεισαγμένα; ὑπελάβην ὁ Ροσσίνης.
— Ἀνατιρόφω; εἰς Γερμανίαν, Ἀγγλίαν, Ἰταλίαν, Ἀπτανάχον, ἀπήντησεν ὁ Λαμπιάκ· διὰ τὴν ἑστὴς κέκτησθε φίλους εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου.

Οὐδεμίαν χρειαίαν ἔχω χειρογράφων, ὅτι ἅπασι συνέθεσα, τοῦτο διατήρησεν ὁ Λαμπιάκ· διὰ τὴν ἑστὴς κέκτησθε φίλους εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου.

Ἀρβὺν δὲ φύλλον μουσικοῦ χάριτος ἤρξατο ἐπὶ παροῦσιν τοῦ ἐκδότου αἰδοῦν νὰ γράψῃ ἕνα πρὸς ἕνα καὶ τὰ δώδεκα ἔπειτα ἤρξατο τραγοῦδια, τὰ ἀκόμη καὶ τὴν σήμερον ὅταν τὸν τίτλον «Μουσικὴν ἐπιστολὴν» εἰς ὅλους γνωστὰ. Τὴν αὐτὴν ἐστῆσαν ὁ ὑπερτιμῆς ἐκδότης ἐμετρήσεν εἰς τὸν μουσικοδιδάσκων 12 χιλ. φράγκα.

Τὴν ἐπιστολὴν ὁ Ἰταλὸς Φαμπιανῆς, ταξιδεύων εἰς Μασσαλίαν μετὰ τὴν ταχυδρομικὴν ἀμείαν, δ' ἤρξατο, δὲ καίτοις ὁμογενὲς τὸν τοῦ ἐδόθησεν σημαντικὸν χρηματικὸν ποσόν, ὡς διηγήθη καὶ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του.

Εἰς ἕνα δὲ τῶν συνταξιδιωτῶν ποὺ ἠρώτησε τὸ ὄνομα τοῦ εὐεργέτου, ὁ ποτε ὀψέφρωνος ἀπεκρίθη ἄφελως·

— Δὲν δύναμαι νὰ τὸ εἶπω, καθότι ὁ Ροσσίνης μοὶ τὸ ἀπηγόρευσε!

Sudan ΓΛΑΥΚΟΣ ΑΦΡΙΚΑΝΟΣ

ΜΟΝΑΞΙΑ

Καὶ περὶ αὐτὸν τὸν ὁρόμῳ τῆς ζωῆς μου, τὸν διημύον!
Κανένας δὲν ἐπύθεσε καμμιὰ φορὰ γὰ μένα!
Κάποιον ζητῶν τὰ μάτια μου, νὰ βροῦν, τὰ κοινοποιῶν
οὐδ' ἔστιν ὁ δὲν; ἢ ποτε θάρσῃς; Ἀκόμα δὲ προσημύον!

Καὶ λαχταροῦσεν ἡ καρδιά γὰ κάποιον ἀνθρώπον τῆς ὁμογένειάς μου· πρὸς τὴν γῆν. Μὰ χαμένα τὰ χερσὶνὰ καρδιά πύργου. Κ' ὁ χρόνος τ' ἀνθρώπου τῆς νεότητος μου ἐμάρασε λοιπὸν. Νὰ προσμένω

Ἀπόστασα καὶ μέγα μου γοῖστρον γὰ φωνάζει πατιομένη ἡ μοναξιά διχῶς χαρὰ καὶ πόνο, ἀμύλην, ἀδιάρρητον, γαλήνη. Κ' ὦ! Πῶς μοῦσα με θάνατο γλυκοῖαί τ' ἔσθ' ἡ ζωὴ μου! Κ' ἡ καρδιά μου οὐδ' πεθαμένη ἔστι λαχρῆ, ἐλπίσθῃ καὶ μὴ αὐτὴν ταράξῃ, δὲν χυλῶν σὺν τῇ μοναξίᾳ μου.

Ἀγγελοῖς Ι. Βαργιαννῆς

Ἄν δὲν ἐτερίαζαν δὲν ἐουμπεθέρουν.

Ἄλλη ἀνάγκη τὴν φωτιά καὶ ἄλλη τὴν ἀνεμίζε.

Ἄλλος ἔφαγε τὰ σῖκα καὶ ἄλλος τὰ πληρώνει.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΝΤΑΜΑ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ

“ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.”

8 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Παρακολούθησεν αὐτὴν ἀνευσταγμοῦ, μετὰ τοῦ Πόρτ-Ροαμάλ.

Ἐκεῖ ἐπαμείβετο τὸν ἀπελάνοντα.
Ἡ ἡμέρα ἐπὶ γαίης σὺν ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν κλητῶν.

Ὁ Βορβός, ἀφ' οὗ πάλιν παρατήρησεν τοὺς τοῖχους, ἐξηκολούθησε νὰ βραδίξῃ κατ' εὐθείαν, ἔπειτα ἐστρέψε πρὸς τ' ἀριστερὰ διὰ τοῦ δρομίου τῶν Ἀννοῦ. Τοῦτον ἠκολούθησε μετὰ τῆς οὐδὸς Βερθολοί, κειμένην κατὰ μήκος τῶν κλητῶν τοῦ Βαλντέ Γράς, ἔπειτα ἔλαβε πρὸς τὰ δεξιὰ τὴν στεγνὴν καὶ σκολιὰν δὸν νῆς Ἀρβιέ.

Ἡ διάβασις δὲ αὐτῆς τῆς ἀποστάσεως ἐπετελέσθη μετὰ γοργόν, ἡ δὲ πεποιθὴς, τὴν ὁποῖαν ἐδείκνυνε ὁ Βορβός ἐμαρτύρει ὅτι ἐβράδιζε τώρα ἐπὶ γνωστὸν ἐδάφους. Οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες ἦσαν ἐξαλλοὶ ἀπὸ χαρὰν, ἡ ἀσπία ἐφθασεν εἰς τὸ ἄκρον αὐτῆς, ὅταν τὸν πῶν νὰ σταματᾷ πρὸς κλητῶν, ἐγγὺς σχεδὸν τῆς γωνίας τῆς οὐδὸς Ἀννοῦ νὰ παρατηρῇ πρὸς αὐτὴν τὴν οἰκίαν, τὴν ὁποῖαν προεφύλαττον αἱ κλητῆρες καὶ νὰ κροῦν θαρραλέως τὸν κώδωνα.

Ἐλγον προσχεδίασε τὴν ἐνέργειάν των.

Ὁ Πήγασος ἔκαμεν ἀκόμη μερικὰ βήματα καὶ ἐποσθετήθη ἐπὶ τοῦ ἀντικρῦ λιθοστρώτου. Ὁ Πιεδούσης ἐπὶ γοργὸν καὶ ἐπὶ τῆς ἐπὶ κατὰ πρὸς τὴν οὐδὸς Ἀννοῦ. Ὁπόθεν καὶ ἂν ἤθελε τραπῇ ὁ παρακολούθησεν ὅταν ἐκτελεσθῇ ν' ἀναχωρήσῃ, ἡ διάβασις τοῦ ἴτο κελεύσμεν.

Ταυτοχρόνως ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐπιδρομῆς κατήχησε τῆς ἡμέρας καὶ κατενθύνετο μετὰ βραδεία βήματα πρὸς τὴν κλητῶν. Ὁ Βορβός ἐξηκολούθησε νὰ κροῦν τὸν κώδωνα ἄλλ' οὐδεὶς ἤρξατο νὰ τοῦ ἀνοίξῃ.

Ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος παρατήρησεν μίαν ἀνδροκοπώλιν, ἡ ὁποῖα προέβαλε τὸ μαυρισμένον πρόσωπόν της ἐκ τῆς θύρας τοῦ ἐργαστηρίου τῆς καὶ ὅταν ἴτο πλησίον τῆς, ἤκουσε αὐτὴν λέγουσαν.

— Κεντά, ὅσο θέλεις παιδί μου. Τὸ κουτί εἶνε ἄδειο.

Θ.

— Δὲν κατοικεῖται αὐτὸ τὸ σπῆτῃ; ἠρώτησεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας τὴν ἀνδροκοπώλιν.

— Ἡ νοικοκυρία φαίνεται ὅτι ἀνεχώρησεν ἀπὸ τοῦ ἀντικρῦ αὐτῆς, διότι σήμερον τὸ πρῶν δὲν εἶδαμε τὰ μοῖρα τῆς δούλης.

— Ὑάχαί τοι θαλαμηπόλος; Καλὸν νὰ γνωρίζωμεν καὶ αὐτὸ ἐσκέφθη ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος.

— Ἐὰν σὲ ἠρώτησα, ἐπανέλαβε, τὸ ἔκαμα διότι βλέπω ἐκεῖ ἕνα νέον, ὁ ὁποῖος ἐκονοράσθῃ νὰ τραπῇ τὸ κοινοῦ. Θὰ κάμῃ καλὰ νὰ τὸν ἐπιδοκίμῃς ὅτι δὲν εἶνε κανεὶς.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη, ὅτι τὸ ἴδιον ὁ ἴδιος.

Καὶ ἔπειτα δὲν εἶμαι βεβαία ὅτι ἡ κυρία ἀνεχώρησεν. Ἡ δούλα τῆς δὲν εἶπεν ἔτσι χθὲς εἰς τὸν ἄνδρα μου, ὅτι πηγαίνει εἰς τὴν Ἀγγλίαν μετὰ τὴν κυρά τῆς καὶ ὅτι ἐσοκοπεύον ν' ἀναχωρήσῃν διὰ μεσάνυχτα. Ἦτο κάμποιος ὥρα ποὺ εἶχον πλάγμους, διὰ μεσάνυχτα. Ὅταν διηλθῇ...

— Δὲν γνωρίζετε τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος κινεῖ τὸ κοινοῦ;

— Δὲν τὸν εἶδα ποτέ μου, εἶπεν ἡ ἀνδροκοπώλιν, ὁ ὁποῖος ἐκτελεσθῇ δι' ὅλους αὐτοὺς τὰς ἐργασίας.

— ἴσως κάμνει λάθος τὴν θύραν, καὶ ὑπάγω νὰ τὸν ἐρωτήσω.

Καὶ ἄρτιον τὴν ὕβρεσιν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἐπὶ κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν Βορβόν, ὁ ὁποῖος δὲν τὸν εἶχεν ἀκόμη παρατηρήσει, τὸσον ἴτο ἀσπασθῆναι ἐκ τῆς οὐδὸς Ἀννοῦ πρὸς τὸν κώδωνα καὶ ἐκτελέσῃ αὐτὸν ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ ὅμιον ὁ νέος ἐστράφη καὶ ἐφάνη ἐκταλῆς ἀναγνωρίσας τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε κατήχησε τὸσον χρόνον, δὲν ἐφάνη ὅμως ποσὸς πτοηθείς.

— Ἰδοὺ ἀποδείξει ἀποτελεσματικώτερα τὸν ἄλλον, εἶπε κατ' ἐαυτὸν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος. Ὁ Λεῖκος εἶχε δίκαιον. Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς οὐδεμίαν γνώσιν ἔχει τῆς δολοφονίας, μὰς ὁδήγησεν ὅμως εἰς τὴν φωνήαν καὶ τοῦτο εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὅποιν ἐλγόμεν ἀνάγκη. Πρὸ

κεῖται ἤδη νὰ μεταβῶμεν μετὰ περιορισμῶς καὶ μεθόδου.

Ἐλγον ἤδη χαράζει τὸ σχέδιόν του. Ἐλαβεν ἐκ τοῦ Βορβίου τὸν Βορβόν, ὁδήγησεν αὐτὸν εἰς τὴν ἡμέραν, ἐπὶ τῆς ὁποῖας τὸν ἐπεβίβασε, προσεκάλεσε τὸν ἀστυνομικὸν ἀριθμὸν 33 καὶ τοῦ εἶπε νὰ παρακολουθῇ εἰς τὴν ἡμέραν πρὸς ἐπιτήρησιν τοῦ Βορβού, τὸν ὁποῖον προεβίβασε νὰ μὴ ἐγκαταλείνῃ πλεον.

Ἐπειτα ἐστράφη πρὸς τὸν ἀριθμὸν 29, ὁ ὁποῖος βλέπων τὴν τροπὴν ποὺ ἐλάμβανον τὰ πρόφωτα, εἶχε πληρώσει σὺν σὺν καὶ διέταξεν αὐτὸν νὰ φρουρῇ πρὸς τὴν κλητῶν.

— Θὰ εἰσελθῶ μόνος, εἶπεν. Ἐὰν αἱ θύραι εἶνε κλεισταὶ θὰ πρὸς νὰ ζητήσω ἕνα κλειδοποῖο, στοιχηματίζω ἐν τούτοις ὅτι εἶνε ἀνοικταί. Μένε ἐδῶ καὶ μὴν ἔλθῃς ἂν δὲν ἀφύρῃ. Καὶ σὺ, προσέθηκε πρὸς τὴν ἀνδροκοπώλιν, μὴτε λείπῃ ἀπὸ δὲ εἶδες νὰ μὴ πῇς εἰς τοὺς πελάτας σου. Εἶμαι ἀστυνομικὸς καὶ ἐρχομαι εἰς τὴν γειτονίαν σου νὰ κάμω κατ' οἶκον ἐρευναν. Σοῦ ἀφίνω ἕνα κλητῆρα διὰ νὰ σὲ ἐπιτηρῇ καὶ μετ' ὀλίγον θὰ ἔλθω νὰ συνομιλήσω μαζί σου.

Ταυτοχρόνως ἀνοίξε τὸ ἐπανοφῶρι του καὶ ἐφάνη ὁ τριχῶνος ἔσπῃς, εἰς τὴν θύραν δὲ τοῦ τομοῦ τοῦτον ἐμβληματικὸς ἡ γυνὴ ἐξηφανίσθη εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ ἐργαστηρίου τῆς.

— Τα μάτια σου ἀνοίγτ'! εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς εἰς τὸν Πιεδούσην, ὁ ὁποῖος ἀπήντησε διὰ νεύματος κατατακτικῶν. Καὶ ἐπανελθὼν εἰς τὴν κλητῶν ὁ ἀρχηγὸς ἤρξατο νὰ ἐξετάζῃ μετὰ προσοχῆς τὴν οἰκίαν καὶ τὰ περίε. Ἦτο οἰκία μονόφωτος, ἔχουσα τρία παράθυρα ἐπὶ τῆς προσοχῆς καὶ οὐσὰ κεκοσμημένη ἀπὸ τοῦ δρομίου δι' ἐνδύας αὐλῆς. Αἱ κλητῆρες δὲν ἦσαν κλεισταὶ καὶ ἡ μὴν εἰδείξεν ἐκ τῆς ὁποῖας ἡδύνατο νὰ συμπληρῇ κανεὶς ὅτι ἡ οἰκία εἶνε ἐγκαταλειμμένη ἴτο ὅτι δὲν ἐξηγήσῃ ποσὸς κατὸς ἐκ τῶν δύο ἐξ ἐρυθρῶν κεράμων κατανόων αἱ ὁποῖαι ὑφύοντο ἀνωθεν τῆς στεγῆς.

Ἡ προσοχὴ τοῦ ἀνιχνεύτου ἀπεσπάσθη πάσαντα ἐπὶ τοῦ ἐκ γλῶσσης τάπητος, ὁ ὁποῖος ἐκάλυπτε τὴν αὐλήν, ἡ πρόσφατος χιών εἶνε τὸ βιβλίον, ὅπερ κατὰ πρῶτον οἱ ἐπιδέξιοι ἀστυνομικοὶ προσπαθοῦν νὰ ἀνερευνήσουν διότι εἰς αὐτὴν εὐρίσκουν καλὴν τιμὴν πληροφορίας.

Οἱ ἐνοχοὶ ἐκτεπνοῦν οἱ ἴδιοι ἐπ' αὐτῆς τὴν ἐνδομὴν καταδίκην, ὅταν δὲ λαμβάνουν πρόνοιαν νὰ ἐξελεύσιν τὰ ἴχνη τῶν βημάτων των. Ἐκ τῶν κλητῶν λοιπὸν μέρη τῆς οἰκίας ἀφῆσαν ἐκτεπνώματα, τὰ ὁποῖα τὸ πῦρος διέτηρησε θαυμασίως.

Ἐφάνιντο τέσσαρα ἴχνη βημάτων καλῶς διακριθέντα, δύο βυβάς ἐγκυρῶν ἀπὸ τοῦ ποδὸς λεπτὸν καὶ κομψὸς ὑποδεσμεῖται, ποδὸς ἀνδρὸς ὁμοῦ.

Τὰ ἴχνη ταῦτα ἦσαν καταφανῆ ἀνὰ δύο, ἴτοι τὰ μεγάλα ἐγγὺς τὸν μικρόν. Τὰ μὲν ἔκλινον πρὸς τὰ δεξιὰ, τὰ δὲ πρὸς τ' ἀριστερὰ, ἀμφότερα ὅμως κατελήγον εἰς τὸ ἀνάσθαι τῆς θύρας καὶ περιεργὸς συμπῶσις ἀμφότερον ἦγον ἐκ τῆς οὐδὸς πρὸς τὴν οἰκίαν. Ἐλγον εἰσελθὲν δις καὶ δὲν εἶχον ἐξέλθει ποσὸς.

— Ἐλγε ἀκατανόητον, ἐφύπνισεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας διότι τὰ δύο ἴχνη εἶνε ἐγκυρῶν ἀπὸ τοῦ ποδὸς διὰ τῶν ἰδίων δύο βημάτων. Δὲν δύναται κανεὶς νὰ ἐπανέλθῃ ἀπὸ ὅπου δὲν ἀνεχώρησεν.

Πρόπει ἡ οἰκία νὰ ἔχη καὶ ἑτέραν ἐξόδον καὶ τοῦτο πρέπει νὰ ἐξερευνηθῇ. Ἐν πάσῃ ὁμοῦ περιπτώσει τὰ δύο χροῖα ἴχνη εἶνε ἀντιμετωπίας τοῦ Βορβού, ὁ ὁποῖος ἔχει ποδὸς ὡς λείβους καὶ φέρει πέδιλα μετὰ πλάτους καὶ σημεῖα τῶν καρυφῶν. Τὰ ἄλλα βήματα εἶνε τὸ δολοφόνου, ὁ ὁποῖος φέρει ὑποδήματα λεπτὰ μετὰ ὑψηλὰ τακούνια. Ἡ πρόει νὰ λάβωμεν ἐκτεπνώματα αὐτῶν διὰ τοῦ γυμνοῦ. Ἀς ἴδωμεν τώρα ἂν θὰ λάβωμεν ἀνάγκην κλειδοποῖου, εἶπε, θέτον τὴν χεῖρά ἐπὶ τοῦ κλητῆρος κομβίου τοῦ κλειδίου, ὁ οὗτος ἐστράφη καὶ ἡ θύρα ἠνοιχθή.

— Ἐβιάζοντο καὶ δὲν ἔλαβον καιρὸν νὰ τὴν ἐπανακλείσωμεν, ἐσκέφθη ὁ ἀστυνομικὸς, ἡ μάλλον δὲν εἶχον μαζί των τὸ κλειδί. Ὁ δολοφόνος εἰσερχομένου εἰς τὴν κυρίαν αὐτῆς εἰς τὸ σπῆτῃ του, δὲν ἤλθε κανεὶς νὰ τοῦ ἀνοί-

ξῇ τὴν θύραν, ἀφ' οὗ δὲν φαίνονται τὰ ἴχνη τῶν βημάτων τῆς ὑπερηγίας. Ὁ Βορβός τὸν συνέδεσε. Δὲ εὖρε ἀνοικτὴν τὴν θύραν τῶν κλητῶν, ὑπολείπεται δὲ ἡδὴ νὰ ἴδωμεν ἐάν ἦτο ἀνοικτὴ καὶ ἡ θύρα τῆς οἰκίας.

Τότε διέβη τὴν αὐλὴν κάμων ἀρκετὴν λοδορομίαν, ὡς μὴ ἐξαφανίσῃ τὰ ἴχνη, καὶ ἀφίχθεις εἰς τὴν ἀποβάθραν παρατήρησεν ὅτι τὸ ἕνα φύλλον τῆς θύρας ἦτο μισοανοικτὸν. Εἰσελθὼν καὶ εὐρεθὴ ἐντὸς πλατείας εἰσόδου, εἰς τὸ βάθος τῆς ὁποῖας ἤρχιζεν ἡ κλίμας τοῦ ποσῶν πατώματος. Εἰς τὴν εἰσόδον ταύτην ἦσαν ἐπισκορευμένοι ὀδοποιοὶ οἱ σάκκοι καὶ καθύατα. Ὑπῆρχον ἐκεῖ ἀπὸ ὅλα τὰ σχήματα καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ μεγέθη, μετὰ δὲ ἄλλων καὶ καθύατον ὁμοῖον ἐκείνου, ὡς ἐφ' ἑαυτὸν ἐπὶ τῶν νῶτον του ὅταν τὸν συνέλαβον οἱ κλητῆρες.

— Ἐὰν μοὺ ἔμενον ἀκόμα ἀμφιβολία, ἰδοὺ κατὰ τὸ

Ο ΝΙΚΗΤΗΣ ΔΙΑΔΟΧΟΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Τὸ ἀρετὸν του. - Τὸ δρᾶσις του. - Τὴ ἐκφορτικὴν διὰ τὸν στρατὸν μας. - Οἱ εἰς τοῦ. - Ὁ χαρακτὴρ του.

Ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος τοῦ ἑλληνικοῦ Ὁρόνου Κωνσταντίνος γεννηθεὶς ἐν Ἀθήναις τὴν 21ην Ἰουλίου 1868, ἀναμφιβόλως τὴν 15ην Ὀκτωβρίου 1889 τὴν προκήρυξαν τῆς Γερμανίας Σοφίαν-Δωροθέαν-Ὀυλρίχην-Ἀλβίαν, γεννηθεὶσαν ἐν Ποτσδάμ τὴν 1)14 Ἰουνίου 1870, μετὰ τῆς ὁποίας ἀπέκτησε τὰ ἐξῆς τέκνα 1) τὸν Γεώργιον γεννηθέντα τὴν 7ην Ἰουλίου 1890· β) τὸν Ἀλέξανδρον γεννηθέντα τὴν 20ην Ἰουλίου 1893, γ) τὴν Ἑλένην γεννηθεὶσαν 20ην Ἀπριλίου 1896, δ) τὸν Παῦλον γεννηθέντα τῷ 1901 καὶ ε) τὴν Εἰρήνην γεννηθεὶσαν τῷ 1906.

Κατὰ τὸν ἀντικτὸν τοῦ 1897 πόλεμον οὐτε τὸ ἐπίσημον ἑλληνικὸν Κράτος συνέφερε τὸν τοῦ τραυματίας καὶ ἀσθενεῖς τοῦ ἀντικτὸν ἐκείνου πόλεμον ὅσον ἡ χρηστὴ καὶ ἐνάρκτος σὺνταγμα τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου. Ὁ πατριωτισμὸς τοῦ ἄλλου τῆς καὶ αἱ ἡλικαὶ καὶ ἡλικαὶ θύσαι τῆς θὰ παραμείνουν ἀνεξέλεγκται εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Μετὰ τὸν ἀντικτὸν ἐκεῖνον πόλεμον ὁ Διάδοχος Κωνσταντίνος ὡς ἀρχηγὸς τοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ στρατοῦ, ὑποβαλὼν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν τὴν σχετικὴν αὐτοῦ ἐκθεσιν περὶ τοῦ στρατοῦ Θεσσαλίας, ὡς νὰ προσφίττει τὰς σημερινὰς δάφνας ἔγραψεν ἐν ἐπιλόγῳ καὶ ἐν τῇ ἐπισήμῳ ἰδιότητι τοῦ «... Ἐν τούτοις τὰ διδάγματα ἅτινα ἀνυμνοῦνται ἐκ τοῦ ἀντικτὸν πόλεμου, εἰνε τοιαῦτα, ὥστε νὰ πείσῃσι πάντας, ὅτι, ἂν ἡ ἐλευθερία αὐτῆς γωνίας τοῦ ἑλληνικοῦ σοβαρὸς μετὰ μνήσῃ διὰ τὸν στρατὸν αὐτῆς, οὐδὲς εὐδελὸς δύναται νὰ ἀποβῇ ἱκανός, ὅπως ἐν δέοντι ἐκπληρώσῃ τὰς ἐθνικὰς ἀξιώσεις ἡ ἀναγνώρισις τῶν ἰδίων ἡμῶν σφαλιμάτων καὶ ἡ μετὰ παρηγορίας ἀνομολόγησις αὐτῶν, πεποιθὴ ὅτι θέλει ὑποδείξει τὰ μέτρα τὰ πρὸς ἀναδιοργάνωσιν τοῦ στρατοῦ ἀπαιτούμενα. Ἐπίπῃ δὲ νὰ νοηθῇ ἐπὶ τέλος ὅτι ἡ συνταξίς, ἡ ἐκπαίδευσις καὶ ἡ διοίκησις τοῦ στρατοῦ πρέπει νὰ μείνῃ ἀνεπηρέαστος ἀπὸ πάσης οἰσθητικῆς ἐξῆς τοῦ στρατοῦ ἐπεμβάσεως, ἀφιεμένη εἰς τοὺς δυναμένους νὰ ἐργασθῶσιν ὑπὲρ τῆς προκοπῆς αὐτοῦ καὶ καθισταμένη τὸ κύριον μέλημα τοῦ Κράτους. Ἐῖθε τὰ σκληρὰ διδάγματα τοῦ πόλεμου νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς μάθημα καὶ ἐκ τῆς τέχνης τοῦ καταδικασθέντος παρελθόντος ν' ἀνακύψῃ θαλερὸς καὶ εὐφροσύνη ὁ στρατὸς τοῦ μέλλοντος, ὁ οὗτος δὲ ὑποστηρίξῃ τὰ δικαιὰ τῆς Πατρίδος».

Ταῦτα ἐν πόρῳ πηγῆς ὁ φιλότιμος καὶ εὐλαβὴς Βασιλικὸς βλαστὸς ἔγραψε τὸν Ἀπρίλιον 1898 πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν, εἰς ὃν ἐν πολλοῖς ἐφορτώθησαν ὅλα τὰ βήθη τῆς ἀντικτὸν ἐκείνης ἀλλὰ λίαν διδακτικῆς ἐκφορτικῆς. Ὁ ἑλληνικὸς ὁμοῦ λαὸς ἡγάπα ὄντως εὐλαβὴς καὶ θερμῶς τὸν Διαδόχον διότι ἀνεγνώρισε ἐν αὐτῷ ἔξοχα πατριωτικὰ προτερήματα καὶ ἀπολύτως ἡλικὰ ἐρεϊσμάτα ὅν ὃν περιβάλλεται. Ὁ σημερινὸς ἀγὼν δὲν ἦτο μόνον ἀγὼν νίκης καὶ διαφάνων διὰ τὸν Διάδοχον Κωνσταντίνον, ἀλλὰ καὶ ἀγὼν ἀντεκδικήσεως κατὰ τὸν Τούρκον, καὶ ἱκανοποίησις πλήρης τῆς φιλοτιμίας καὶ τοῦ γούργου του. Μὴ λησμονεῖτε ὅτι αὐτὸς οὗτος ὁ νῦν ἀρχιστράτηγος τοῦ ὀθωμανικοῦ στρατοῦ ἔξε πασάς, ὅστις ὅσον ὅπου θὰ εὐρεθῇ εἰς τὴν ἀνάγκην πρὸ τῶν πυλῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως νὰ ὑπογράψῃ τὸν ἀγρίον ἀκρωτηριασμὸν τῆς πατρίδος του, αὐτὸς οὗτος λέγο ὡς συνταγματάρχης τοῦ Ἐπιτελείου καὶ ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ τότε Γαζῆ Ἐντὲ πασά ἀρχιστράτηγος τὸν κατὰ τῆς Ἑλλάδος τὸ 1897 ὀθωμανικὸν στρατευμάτων, κατὰ μοιραίαν καὶ σατανικὴν σύμπτωσιν, ὑπέγραψε μετὰ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἀρχηγοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου Δουδομάνη καὶ Σταύρου τὴν 22 Μαΐου 1897 ὡρὰ 3)12 μ. μ. ἐπὶ τῆς λοφουρεῖας τῆς Ταράσσας παρὰ τὴν Λαμίαν τὴν λίαν

ταπεινωτικὴν καὶ ἐξευτελιστικὴν διὰ τὸ ἔθνος ἡμῶν ἀναγκαστὴν ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ἦτο ἡ ὑπογραφή τῆς εἰρήνης.

Ἐδῶς, δίκαιος εὐλαβὴς καὶ δημοκρατικώτατος ὁ Διάδοχος Κωνσταντίνος, θαυμάζεται διὰ τὸν χαρακτὴρα του, καὶ διὰ τὴν ἐμμομένην του πρὸς πᾶν γενναίον καὶ ὑψηλόν. Λέγεται ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους τῆς φαντοκρητίας, ὅποτε οἱ ἐμίμοι ἐθεωροῦντο ἄτιμοι, οἱ φιλοπάτριδες, θερμοκέφαλοι, οἱ χρηστοὶ ὑπάλληλοι ἀρχιστοί, πᾶς δὲ κακοήθης καὶ θρασὺς διὰ τῆς κομματικῆς του υποστηρίξεως καθίστατο τύραννος καὶ Δεσπότης, καὶ ὅποτε τὸ κράτος τῶν κομμάρων καὶ τοῦ μυλίου ἀφῆρει τὸν ἄρτον ἐντὺν καὶ χρησίων ὑπάλληλων τοῦ Κράτους, ὁ Διάδοχος Κωνσταντίνος ὁσάκις διεκρίνετο Βασιλικὴν ἐξουσίαν ὡς ἀντιβασιλεὺς, οὐδέποτε ὑπέγραψε διάταγμα ἀπολύσεως ὑπάλλληλου πρὶν ἢ ὁ ἀρμόδιος Ὑπουργὸς προσεκομίζεν αὐτῷ αἰτιολογίαν ἐκθεσιν περὶ τῶν αἰτίων τῆς ἀπολύσεως, ἡ ὁποία ἐδημοσίεον εἰς τὴν «Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως».

Ἐπιχαίρομεν ὅθεν πάντες διὰ τὰς δάφνας, ἃς σημεῖον ἔδωκεν ὁ μέλλων ἡμῶν Βασιλεὺς, καὶ φανταζόμεθα τὰ ἀγαθὰ ἅτινα θὰ γενθῶσιν οἱ Ἑλληνες ἐκ τῆς διοικήσεώς του, ὅταν θεῖα συνάρσει ἀναλάβῃ τὰ βασιλικά σκήπτρα ἐπὶ τῆς Νέας Μεγάλης Ἑλλάδος.

Ἐν τέλει ἐπειδὴ πολλὸς λόγος γίνεται κατ' αὐτὰς ἐν τῷ τόπῳ περὶ τοῦ τίτλου ὃν φέρει, τοῦ Δουκῆ τῆς Σπάρτης, διὰ τοῦτο παραθέτομεν τὸ σχετικὸν Διάταγμα, δυνάμει τοῦ ὁποίου τοῦ ἐδόθη ἡ προσωνυμία αὕτη, ἄγνων.

Ἐκτοσε τοῦ Διάδοχος φέρει τὸν τίτλον τοῦτον. Ἀπὸ τοῦδε ὁμοῦ φέρει ἄλλον τίτλον ἀκόμη σπουδαιότερον, τὸν ὅποιον δὲν τοῦ ἔδωκε κανεὶς, ἀλλὰ τὸν ἔλαβε μόνος του, τὸν τίτλον τοῦ ΝΙΚΗΤΟΥ.

Πάρος ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ Γ. ΚΥΠΡΑΙΟΣ

Η ΕΘΝΙΚΗ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

ΑΠΟ ΠΑΤΡΩΝ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ

(Λημειώσεις ταξειδιωτῶν)

Ἡ γαλήνη καὶ ἡ ἡσυχία τοῦ βασιλεῖς ὁ δ' ὁλόκληρη τὴν πόλιν κατὰ τὰς ἐνέαις τῶν πρὸς τῆς Πέτρας μετεβλήθη ὡς ἑνα κοσμικὸν τρικυμῶμα σὲ μὴν ἀναστάσιμον, ὡς ἑνα ἐνδοξασμὸν.

Δὲν ἔβλεπε τίποτε ἄλλο παρὰ ἀνθρώπους δοκεῖς ποὺ ἐπετάχθησαν ἐξω ἀφῆντες τὰς ἐργασίας τὸν ἔτρεχαν σὺν σαστισμένοι, σκοτισμένοι ἀπὸ τὴν ἀγωνία ποὺ ἔλαυν ὡς ποὺ νὰ μάθουν καὶ ἐξακρωβίσουν τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ λέξις Μπιδάνι εἶχε βασιλεῖν περὶ καὶ μόνον ἑνα Ἐπεσε ἀκόντες παντοῦ.

Παιδιά ταχυκίνητα ἐφθάναν σὲς συνοικίας καὶ ἀνιγνύον τὸν θοῖον.

Ὁ κόσμος ἀνάστατος. Γυναῖκες γέροι καὶ παιδιά ἔτρεχαν πρὸς τὴν παραλία γὰρ νὰ βεβαιωθοῦν.

Οἱ καμπάνες ἐχτυποῦσαν· μὴ βοὴ ἐβγαίνει ἀπ' ὅλη τὴν πόλιν ὅν ὅντος, σὺν δοξολογίᾳ, σὺν εὐχαριστίᾳ, καὶ οἱ κρότοι τῶν τουφεκιῶν ἐφῆρναν μὴ φρενίτη, μὴ ζάλη χαρᾶς, ἑνα μεθῶς ἐνδοξασμῶν.

Ὁ παραλιακὸς δρόμος Ἀμαλίας — Ὁλγας καὶ ὁ μῦθος ἦταν ἑνα ποτάμι ἀπὸ κόσμο.

Σέρβοι ἀξιομαρτυροῦν ποὺ εὐρέθησαν ἐκεῖ, ἐπανιγνύον καὶ αὐτοὶ γὰρ τὴν χαρὰ μας καὶ χαρὰ τους.

Ζήτω τὸ Ἑλλάδα—ἐβγαίνει ἀπὸ τὴν καρδιά τους καὶ πίνοντας ἐσπούνον ὅσπερ τὸ ποτήρι. Τὰ καράβια ποὺ ἦσαν σὲ λίμνιν ὅλα σηματοδοτοῦσαν, ἀδύνακα σφυροδοῦσαν.

Νὰ καὶ ἡ «Ἀττίλεια»—Νικόπολις—τὸ καράβι τὸν Βόσπο, ἀρκαμένο εἰς τὸ δεξιὸν ὁμίον τοῦ λιμενοβραχίονος σφυρίζει καὶ αὐτὴ μετὰ τὸν ἀνέμοιο σφύριγμα τῆς σὺν τρελλῇ.

Ὁ λεβέντης καπετάνιος τῆς γὰρ μὴ στικτῇ πῆγε νὰ βῇ καὶ ὁ κόσμος ὥρμησε καὶ τὸν ἀπαῖσε στὰ χέρια.

Ὁ μῦθος ἐδείκνυε ἀπ' τὴν Ζήτω ἡ σφυρίγες τῶν βασιλικῶν ξανασφυρίζον πάλιν, ὁ κό-

στον τοῖς πολλοῖς καὶ ἀξιαγάγνυστον λίαν καὶ ἱστορικώτατον.

Γεώργιος Α', Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων

Εἰς τὴν Αὐτοῦ Βασιλικὴν Ὑψηλότητα, τὸν πεφύλμενον ἡμῶν υἱὸν Κωνσταντίνον, Βασιλικὸν Πρίγκιπα, Διάδοχον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὁρόνου, ὃν ἡ Θεία Πρόνοια ἐδοξάσατο ἡμεῖς ἐπ' ἡμεῖς τῆς φιλάτης Πατρίδος, παρέχοντες τὴν προσεπωνυμίαν «Δουκῆ τῆς Σπάρτης». Διατίσμεν δὲ τὴν προσεπωνυμίαν ταύτην, ἵνα ἔσῃ καὶ οἱ μέλλοντες διάδοχοι τοῦ ἡμετέρου Ἑλλ. Ὁρόνου. Τὸ παρὸν Διάταγμα προσυπογράφεται ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου Ὑπουργοῦ Συμβουλίου, δημοσιευθήσεται δὲ καὶ ἐκτελεσθήσεται ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ Ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν ἑσπεριῶν. Ἐγένετο ἐν τοῖς Ἀνακτοροῖς ἐπὶ τῇ 22ῃ τοῦ μηνὸς Αὐγούστου 1868 Σουλίου ἔτους καὶ πέμπτου τῆς ἡμετέρας Βασιλείας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου

Δ. Γ. Βουλγαρῆς

Οἱ Ὑπουργοί

Π. Δηληγιάννης, Π. Βάρβογλης, Α. Μαρομυχάλης, Ε. Α. Σίμος, Σ. Μήλιος, Μ. Σ. Κανάρης.

Ἐκτοσε τοῦ Διάδοχος φέρει τὸν τίτλον τοῦτον. Ἀπὸ τοῦδε ὁμοῦ φέρει ἄλλον τίτλον ἀκόμη σπουδαιότερον, τὸν ὅποιον δὲν τοῦ ἔδωκε κανεὶς, ἀλλὰ τὸν ἔλαβε μόνος του, τὸν τίτλον τοῦ ΝΙΚΗΤΟΥ.

Πάρος ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ Γ. ΚΥΠΡΑΙΟΣ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΕΝΟΣ ΠΟΙΗΤΟΥ

ΠΩΣ ΕΖΗΣΕ ΚΑΙ ΠΩΣ ΑΠΕΘΑΝΕ Ο ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

Τὸ θρηδερὸν ὑπόγειον τῆς ὁδοῦ Κωλέττη.—Τὴ ἀποφάσει τῆς διημοδότης του.—Ἡ φιλοπορία μας

εἰς τὰ καφενεῖα.—Πολλὲς Μαργαρίτες...

Ἐπικρατεῖ ἡ ἰδέα ὅτι διὰ νὰ εἶνε κανεὶς καλὸς ποιητὴς, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ δημιουργήσῃ σπουδαία ἔργα, πρέπει νὰ εἶνε οἰκονομικὸς ἀνεξάρτητος. Καὶ ἀποδείξεις τούτου εἶνε ὅτι οἱ σκεδὸν οἱ μεγάλοι ποιηταὶ ἦσαν πλούσιοι. Καὶ ἀπὸ τοῦδε ἰδικῶς μας ὁ Σολωμὸς ἦτο ἐκατομυριάτης καὶ ὁ Βαλαωρίτης ἦτο πλούσιος εὐδοκίματος.

Ἀλλὰ εἶναι καὶ οἱ ἔχοντες τὴν ἀντίθετον γνώμην, δηλαδὴ ὅτι ἡ φτώχεια παράγει τοὺς μεγάλους ποιητάς. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἔχομεν ἀρκετὰ τέτοια παραδείγματα, ἀλλὰ εἶναι καὶ βέβαιον ὅτι ἡ φτώχεια κατέστρεψεν ἡ ἐμείωσε τὸ ἔργον πολλῶν ποιητῶν.

Ὅτε ἡ φτώχεια εἶνε κατὰ τὴν ἀντιφάσιν διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ποιήσεως, καὶ ἵνα ἔσῃ τὰς ὁριστικὰς ἀντιστοιχίας.

Ἐν τούτοις προβάλει ἐμπρὸς μας ἑνα παράδειγμα ἰδικῶς μας ποιητοῦ, ἡμιθνήσκοντος, ἡσπαστοῦ καὶ ἀπολαύσαντος εἰς τὴν οἰκονομικὴν ἀπὴν δυστυχίαν.

Καὶ ὁμοῦ τίποτε δὲν τὸν ἡμιθνήσκον, ἀ ἐκδηλώθη.

Ὁ ποιητὴς αὐτὸς εἶνε ὁ Στέφανος Μαρτζώκης, ποὺ ἀπέθανε καὶ ἐκρηδεῖται κατ' αὐτὰς.

Τρικυμῖαι ἐπὶ τρικυμῶν.

Ἡ ζωὴ τοῦ Μαρτζώκη εἶχε κατὰ τὴν ὁμοίαν μετὰ τὴν ζωὴν τοῦ Γκόρκι εἰς τὴν δυστυχίαν. Ἀλλὰ εἶναι τὸ ἄλλο ἄκρον σχετικῶς μετὰ τὰς περιστάσεις πρὸς ὑπερτέθησαν αὐτῆς τῆς δυστυχίας. Ὁ μὲν Γκόρκι ἦτο τυχερὸς καὶ ἀλήτης, ὁ δὲ Μαρτζώκης ὅλος τὸ ἀντίθετον. Ἀνίκανος διὰ κάθε τιχοδοκτικὸν καὶ ἀλτρισμὸν.

Ἀὐτὸ ἐξηκολούθησε μέχρι θανάτου του νὰ εἶνε πτωχότατος.

Ἡ ζωὴ του ὑπῆρξε σειρὰ τρικυμῶν. Οἰκονομικῶν καὶ ψυχικῶν τρικυμῶν.

Δὲν εἶχε σπουδαίαν περιουσίαν. Ἀλλὰ καὶ ὁ σείριος τῆς Ζακύνθου—τῆς πατρίδος του—τοῦ 1893, τὸν ἀποκατέστρεψεν οἰκονομικῶς. Ἐπεισε τότε εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου εἶχε πλέον γίνῃ γνωστὸς ὡς ποιητῆς, διὰ νὰ σωθῇ.

Ἀλλὰ ἡ ἀπογοητεῖσις! Ἐνόμειεν ὅτι εἰς Ἀθήνας θὰ ἤδυντο νὰ εἶναι ἀνέτως ἑνας ἀνθρώπος τῶν γραμμάτων ἀνεγνωρισμένης ἀξίας. Ἡ σκληρὰ πραγματικότης ὁμοῦ τὸν ἐπέσει περὶ τοῦ ἐναντίου. Αἱ οἰκονομικαὶ στενοχωρίαι καὶ αἱ τρικυμῖαι διεδόχοντο ἀλλήλας...

Τὸ ὕδρον ἐπὶ τοῦ γόστου.

Ἐὰν ἐρασιτέλης διηγηματογράφος θὰ ἡδύνατο μόνον νὰ περιγράψῃ τὴν ζωὴν τοῦ Μαρτζώκη εἰς τὰς Ἀθήνας. Θὰ ἦτο κατὰ τὴν ἀπὸστασιν ἡ περιγραφή αὐτῆς. Καὶ ἡμεῖς οἱ γνωρίζοντες αὐτὸν ἀπολαύσαμεθα ὅτι τὴν τραγικὴν τῆς ζωῆς του κανεὶς δὲν τὴν ὑποπτεῖτο καὶ νὰ ἦτο ὁμοῦ πρὸς τὴν ἀπὸστασιν. Ἀλλὰ σημεῖον πρέπει νὰ γίνῃ γνωστὴ, ὅτι ἡμεῖς οἱ ἀπὸστασιν αἱ δυστυχίαι τῆς ζωῆς του νὰ ὑπῶντο τὴν ἀξίαν τοῦ ἔργου του ποὺ ἐγράφη μετὰ ταῦτα συνθήκας.

Ἐκατοκτοῖς εἶνε ἑνα ὑπόγειον εἰς τὴν δδὸν Κωλέττη, ἀρ. 7. Τὸ δωμάτιόν του ἦτο μικρὸν καὶ μισοκρύπτον. Μόνον δὲ δύο μικρὰ παραθυράκια ἦσαν κοντὰ εἰς τὸ ταβάνι, ἔβλεπαν ἐκείνους τὸν πεζοδρομῶν, εἰς τέτοιον τρόπον ὥστε μόνον τὰ παπούσια τῶν διαβατῶν ἐφαίνοντο ἀπὸ τὸ δωμάτιον.

Ἐτοῖ τὸ δωμάτιον δὲν ἀερίετο καὶ δὲν ἐβλεπε ἥλιον.

Ἡ ὑγρασία εἰς τοὺς τοίχους ὑψώοντο μετὰ πᾶσι σμήματα. Δένδρα φανταστικά καὶ δάση ἐξημερῶντο ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν καὶ ὁ ἀσβεστός τοῦ τοίχου μωσκεῖον εἰς τὴν ὑγρασίαν ἐπῆντες εἰς τριμήματα...

Πλὴν εἰς τὸν κάδον αὐτὸν τοίχον τὸν κρεβάτι τοῦ ποιητοῦ. Τὰ ροῦχα τοῦ κρεβατιοῦ παλὰ.

Ἀνέναντι σὲ κρεβάτι, στὸν ἄλλον τοίχον ἑνα τραπέζι. Καὶ ἐπάνω σὲ τραπεζὶν τρεῖς προτομὲς γυναικῶν, τοῦ Δαντὴ, τοῦ Λεοπόλδου καὶ τοῦ Βέρνερ, τῶν τριῶν πλέον συμπαθητικῶν εἰς τὸν Μαρτζώκην πνευματῶν.

Καὶ εἰς τὸν τοίχον κρεμασμένες εἰκόνας τοῦ

πατέρα του, τῶν παιδιῶν του καὶ μὴ εἰσιογραφία τοῦ ποιητοῦ ζωγραφισμένη ἀπὸ τὸν ζωγράφον Εὐδίαν. Καὶ αὐτὸς ἀπέθανε πένθιμος!

Τὰ ἀντικτὸν βιβλία του.

Ἀλλὰ ἡ μεγαλύτερα τραγωδία περιλείπεται εἰς τὸ ἐρμάρι ποὺ εἶνε στηριγμένον εἰς τὸν ἄλλον τοίχον.

Ἐκεῖ μέσα εἰς τὸ παλὸ ἐρμάρι, τὸ σκερβωμένο καὶ ἐρεϊτωδὲς, περιλείπεται τὰ βιβλία τοῦ ποιητοῦ.

Ἦσαν μὴ ἀγάθῃ τοῦ ποιητοῦ τὰ βιβλία.

Δὲν εἶχε ὅμως τόσα τίποτε βιβλία, μὴ ἔλεγε πρὸς ὀλίγον μόλις ἡμερῶν. Τὰ πούλησα εἰς τοὺς χρόνους τῆς μεγάλης μεν δυστυχίας. ἔλα σπανιότατες ἐκδόσεις καὶ πολλὰ ὡραία βιβλία. Ἀλλὰ ἐπώλησα ὅλα γὰρ χαρτὶ σχεδόν. ἔλα σπάνιες ἐκδόσεις Ἱταλικῆς. Δάντε, Λεο-

πλάτος, Νέες, Χριστοβασιλῆς, Θ. Μίχας καὶ ἄλλοι, καὶ ἄλλοι καὶ ἄλλοι.

Ἀλλὰ ὁ κύκλος εἶχε τὴν μεγαλειότητα του ἰδιορρυθμίαν κατὰ τὸ 1909.

Ἐκεῖ ἀπῆγγελεν ὁ Πανάς—ποῦ ἔχει κεφάλι καὶ λονταριὸν—ὅπως ἔλεγον ὁ Μαρτζώκης. Ἐκεῖ ἐκαυτηρίαζον τοὺς γύρω τὸν παλαιὸς ποιητὴς οἱ νεώτεροι. Ἐκεῖ ἀπῆγγελεν νεαροὶ ποιηταὶ ὅμοιοι κατὰ πάσης διαγεγραμμένης ἡλικίας εἰς τὴν φιλοπορίαν. Ἐκεῖ ὁ ποιητὴς Κ. Μητρομελέτης ἀπῆγγελε ποιήματα... Ἀβαντιστὶ, ὅπως ὁ Ζ. Φιλλύρας, Γαλλιστὶ, καὶ ὁ κ. Οὐράνης Ἀγγλιστὶ.

Φιλολογικὸν περίπτωτον.

Ἀλλὰ ἀληθινῶς ἦσαν καὶ οἱ φιλόλογικοι περίπτωτον ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Εἰς τὸ Ζάπτεον καὶ εἰς τὴν ὁδὸν Κηφισοῦ μετὰ τὰ μεσάνυχτα δεκαπέντες ποιητῶν μετὰ τὸν Μαρτζώκην εἰς τὴν μέσην ἀρκατοῦ, ὁμοιοῦτες, συζητοῦντες, ἀπαγγέλλοντες. Καθῆσαν ἀπῆγγελε δικὰ του καὶ ὁ Μαρτζώκης Ἱταλικά.

Ὁ πᾶς τὸν ἐνθυμίζετο ὅλοι ὅταν ἀπῆγγελεν ἐρωτικὰ σονέτα τοῦ Πετράρχου, κατὰ τὸν τὸν μαγευτικὸν σεληνώδη, ποὺ ἔχοντο γύρω αὐτὸν...

Ἡ μουσική, ἡ μουσική...

Ὁς ἐπὶ τῆς μουσικῆς ἡγάτα πολλὴ τὴν μουσικὴν. Ἀλλὰ ἰδίως τὴν Ἱταλικήν. Δὲν ἔχοντες δὲ ὅσους ἐπαύουν τὴν Γερμανικὴν μουσικὴν, ὡς εἰς τὴν καταλαβαίνον. Ἦτο ἑνα ἀπὸ τὰ πρᾶγματα ἐκεῖνα ποὺ τὸν ἐλάνθανον.

Καὶ τῆς τελευταίας δὲ ἀκρόας, ἡμέρας ἀρρωστος, εἰς ἀθλίαν κατάστασιν ἐτραγουδοῦσε μερὴ τῆς Τραβιάτας. Ἡ φωνὴ του ἦτο ὁμοῦ καὶ ἐντονος τότε ἀκόμη. Ἐπειτα, μετὰ ὀλίγας ἡμέρας, ἀπεπεριόχθη νὰ τὸν ἐκταφάρωσιν. Δὲν ἐμπροσθοῦσε πᾶς... Ἀσυνέκωντες νότες ἐβγαίναν ἀπὸ τὸ λάρυγγά του... Αὐτὸ τὸν ἀπῆγγελε πᾶς.

Πολλὲς Μαργαρίτες...

Ἡ καρδιά τοῦ Μαρτζώκη ὑπῆρξε παραδοξοποιή. Ἐκεῖ ἦσαν παλαιοὶ καὶ νέοι καὶ νεώτατοι ποιηταὶ καὶ λόγιοι. Ἐκεῖ ἀνθρώποι τοῦ λαοῦ καὶ γυναῖκες τοῦ λαοῦ καὶ κυρία ψυχολογοῦσαν καὶ κυρία γνωστοῦ καὶ φίλου του. Ἀλλὰ καὶ, ἀγνοῶντες πῶς, μερικὰ... Μαργαρίτες.

Ἐκεῖ ἦτο νὰ τὸ ξαναπῇ ἄλλη μὴ φορὰ: Ἀπῆγγελε τὴν ἀλήθειαν, ὅτι ἡ περιουσία του ἦτο φτώχεια. Καὶ εἶνε ἀλήθεια ὅ

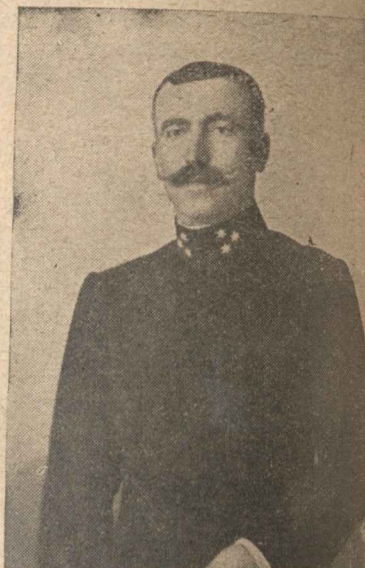
Ούλαμός με τὰ τεχνόβολα του ὑπὸ τὸν ἀνθυπολοχαγὸν κ. Βασ. Λελοῦδαν.

Τραυματῖαι εἰς τὴν σχολὴν τῶν Εὐελπίδων

ΛΑΜΙΑ.—Τοῦρκοι αἰχμάλωτοι εἰς τὰς ἀποθήκας ὕλικου.—(Ἄπ. ἐ κ. Κ. Εὐθυμίου).

Θ. Δειβαβίας, λοχ. πεζικοῦ, τραυματισθεὶς ἐν Μπιζανίῳ.

Δ. Ι. Ἀμπονετζής, ἐκ Κορίνθου, ἀνθυπολοχαγὸς, τραυματισθεὶς εἰς Κομανό.

Ἐκπόντος τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ εἰς τὴν πόλιν τῆς Μιτυλήνης μετὰ τὴν νίκην κατὰ τοῦ Τουρκικοῦ στρατοῦ καὶ τὴν παράδοσιν αὐτοῦ.

ΡΕΘΥΜΝΟΝ.—Ἐνθουσιώδης ὁμὰς Γυμνασιοπαίδων, φάλλονσα τὰ κάλαντα ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΩΝ ΠΑΠΩΝ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΟΥΣΙΑ

28 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο κάπλος προσεπάθησε να συγκρατήσει τον λυγμόν της απεικνίας, ο οποίος ήτο έτοιμος να ξεβύθι από τα στήθη του, επί τῷ ἀκούσματι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀκολούθων τοῦ ἐρχομένου εὐγενούς, καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἀρειμάνιον ξένον τούτῳ :

— Πολὺ καλὰ, εὐγενέστατε, θὰ φροντίσω μὲν ἕνα μόνον πρᾶγμα μὲ ἀνησυχίαν !

— Ποιό ;

— Φοβόμαι τὸν ἀφροσύμον, τὸν ὁποῖον ὁ ἀγιώτατος Πάπας μας ἔχει ὀρίσει δι' ὅλους ἐκείνους, ποὺ παραβαίνουν τὴν νηστείαν... Εἰμαι γέρος ἀνθρώπος, ξέρετε, καὶ τὴν φοβούμαι τὴν κόλασιν...

Ο ὁδοιπόρος ἔκαμε νὰ κλαγγίξῃ τὸ ξιφὸς του ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, καὶ παρατηρῶν παραφρονιστικῶς τὸν δυστυχῆ κάπλον, ἀνέκραξε :

— Χίλιοι κερανοὶ ! μὴ λέγῃς μίαν λέξιν παραπάνω, διότι ἀμέσως θὰ σὲ στείλῃ μὲ δάσ τὰς νηστείας σου νὰ ἀναμώσῃς τὸν βασιλέα τῆς κολλήσεως, τὸν Βελέτσεβούλ. Κάμε γρήγορα ! Ὁ εὐγενὴς κύριός μου πλησιάζει !

Ο κάπλος ἐντρυφῶν εἰς τὴν ἀπειλὴν ταύτην, ἡ πραγματοποίησης τῆς ὁποίας, ὡς ἐγγύριζε, δὲν ἦτο καὶ πολὺ δύσκολος ἀπὸ τὸν τραχὺν ἐκείνου ὁδοιπόρον, ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν ταύτην καὶ ἤρχισε νὰ συλλαμβάνῃ τὰς ὀρνίθας.

Ἡ ἑλευσις τοῦ εὐγενούς

Μετ' ὀλίγον τὰ πουλιὰ ἐπερνῶντο εἰς σούβλας καὶ ἐποστεινόντο ἀπὸ πᾶν ὁπινθηροβόλον φωταῖν διὰ νὰ ψηθῇ.

— Φέρε μου κρασί τώρα ! εἶπεν ὁ ὁδοιπόρος, μὲ ἡδονὴν ὁσφρανόμενος τὴν ἐλκυστικωτάτην κνίσαν τῶν περιστρεφόμενων ἀνθῶν τῆς πυρᾶς ὀρνίθων.

Μετ' ὀλίγον εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ ἐφάνησαν ἑνδεκα ἔκφυτοι ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι προσελθόντες ἐστάθησαν ἐξωθεν τοῦ κατηλείου.

Ο ὁδοιπόρος ἐτρέξε τότε εἰς τὸν ἕνα ἐξ αὐτῶν καὶ κρατῶν τὸν ἀναβολέα τοῦ ἵππου του τὸν ἐβόηθησε νὰ πεύσῃ.

— Εἵτοιμα ὅλα Λαμπρόν ; ἤρωτησεν οὗτος πατὼν ἐπὶ τοῦ ἑδάφους.

Μάλιστα, εὐγενέστατε δούε ! τὸ φαί ψήνεται.

Ο δούε ἕνας νεαρότατος καὶ ὠραίος εὐγενὴς ἔσπευσε τότε νὰ εἰσελθῇ ἐντὸς τοῦ κατηλείου.

— Καλῶς ἦλθατε εὐγενέστατε εἶπεν ὁ κάπλος.

— Εὐχαριστῶ !... Καὶ πῶς πηγαίνουν τὰ πράγματα τῆς Τοσκάνας ; Ὁ δούε Βαμβέρος πῶς εἶνε ;

Εἶσθε εὐχαριστήμενος ἐπὶ αὐτόν ; Ὑπάρχει τίποτε νεώτερον ;

— Τί νεώτερον νὰ ὑπάρχῃ εὐγενέστατε ;... ἠφύλλισε συγγιμένος ὁ κάπλος ἀπὸ τὰς τόσας ἐρωτήσεις. Τὸ μόνον νεώτερον εἶνε ὅτι εἰς τὸ παλάτι τῆς εὐγενείας του τώρα εἶνε διαχυμένη ἡ εὐτυχία.

— Καὶ διατί ; τοῦ ἦλθεν καμμία ἡσυχία ; ἠρώτησε περιέργως ὁ δούε.

— Μὰ βέβαια. Δὲν τὸ ξέρετε ! Ὁλη ἡ Τοσκάνη τὸ γνωρίζει... Φιλοξενεῖται τώρα εἰς τὸ παλάτι ὁ ἀδελφός του...

Ο δούε μάλιστα ἤκουσε τὰς τελευταίας λέξεις τοῦ καπλοῦ ἐγενε κατώχρος.

Ἐπληρώσατε μὲ φανεράν ἀγωνίαν τὸν συνομιλητήν του καὶ τὸν ἐνανερωθήσατε.

— Ποῖος ἀδελφός του ;... Ὁ μαρκήσιος τοῦ Ἰσρέ !... λέγε... ! λέγε... !

— Ὅχι ! ὁ Βασιλεὺς Οὐγὸς !

Σχέδια ἀνατρεπόμενα

Ο Ἀλβερτὸς—οἱ ἀναγνώσταί μας θὰ ἐννόησαν, διὰ οὗτος ἦτο ὁ ξένος—ὁπισθοχώρησε βῆματα τινα.

Ἡ εἰδησις ἐκείνη τὸν εἶχε κατακραυγαώσει.

Ο Οὐγὸς, ὁ μιστοὺς ἐχθρὸς του ἦτο ἰδὴ πλείον τὸ ἀδελφός του.

— Εὐγενέστατε, τὸ φαί εἶνε ἑτοιμὸν ! εἶπεν

εἰς τὸν Ἀλβερτὸν ὁ κάπλος, διακόπτον αὐτὸν ἀπὸ τὰς σκέψεις του.

Καὶ πρὸ πόσου καιροῦ ὁ Οὐγὸς ἦλθεν εἰς Τοσκάνην ; ἠρώτησεν ὁ υἱὸς τῆς Μαρουσίας.

— Μὰ ἔχει ἀρκετὸν καιρὸν· περισσότερον ἀπὸ μῆνα.

Ο Ἀλβερτὸς ἠνέκνησε τότε τελείως ὅτι πᾶσα ἐλπίς περὶ ἀποχωρισμοῦ τῶν δύο ἀδελφῶν διὰ τῆς προσωπικῆς του παρεμβάσεως, τελείως ἀπεκλείετο.

Ἦτο φανερόν, ὅτι ὁ Οὐγὸς κατὰ τὸ διάστημα ἐκεῖνο εἶχε κατορθώσῃ νὰ πείσῃ τὸν ἀδελφόν του, ὅπως τὸν βοηθήσῃ εἰς τὴν μελετωμένην ἐκδίωξιν.

Καὶ ὁ υἱὸς τῆς Μαρουσίας συνήσθην ὅτι ἔπρεπε νὰ δημιουργήσῃ νέον σχέδιον, διὰ τοῦ ὁποῖου θὰ καθίστα ἀκίνδυνον τὸν τρομερὸν ἐκείνου ἔχθρον.

— Κάτλη ! εἶπε κατηφής. Ἐχει κανένα ἰδιαιτέρον δωματίον, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ μπορέσω νὰ ἀποσυρθῶ ;

Ο κάπλος ἔσπευσε νὰ τὸν ὁδηγήσῃ εἰς τὸ ζητούμενον δωματίον, ἐνθα ὁ Ἀλβερτὸς μέλλας μόνος παρεδόθη εἰς βαθὺν συλλογισμόν, διαρκέσαντα ὑπὲρ τὰς δύο ὥρας.

Εἶχε λησμονήσει καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν πεινὰν τοῦ πρὸ τῆς αἰφνιδίας ἐκείνης περιτοκῆς τῶν πραγμάτων.

Ἰδιαιτέρα ἀποστολὴ τοῦ Λαμπρόν.

Μετὰ δὲ τὴν παρέλευσιν τῶν δύο τούτων ὥρων οἱ ἐπίσης κατηφείς καὶ περισκεπτοὶ συνοδοὶ του τὸν εἶδον ἐμφανιζόμενον εἰς τὸ μέσον του.

Πάντες ἐστήριξαν τὸ βλέμμα ἐπάνω του, ἵνα ἐκ τῆς ἐκφράσεως τῆς φευγοικωσίας τοῦ δυνηθῶν νὰ ἐνοήσουν τὰς διαθέσεις του.

Ἐλα ἔδοι, Λαμπρόν ! Εἰστέ ὁ Ἀλβερτὸς, ἡ φυσιογνωμία τοῦ ὁποῖου οὐδὲν ἐπρόδιδεν. Ἐχο νὰ σοὺ ὁμιλήσω !

Ὅταν δὲ ὁ δούε καὶ ὁ Λαμπρόν εὐρέθησαν μόνον εἰς τὸ μικρὸν δωματίον, ὁ πρῶτος εἶπεν εἰς τὸν τραχὺν πολέμιστήν.

— Λαμπρόν, ἔχο νὰ σοὺ ἀναθέσω μίαν δύσκολον ὁποσηθίον ἀποστολήν. Θὰ ἡμετέρως ἔχω γὰρ νὰ τὴν φέρῃς εἰς πέρας ;

— Διὰ νὰ ἐκτελέσῃς τὰς ἐπιθυμίας σας, ἀπῆντησεν ὁ Λαμπρόν, θὰ ἦμην ἑτοιμὸς νὰ συμπλακῶ μὲ χίλιους Σαρκαίνους. Τί ἄλλο περισσώτερον ἡμετέρως νὰ πράξω ;

Ο Ἀλβερτὸς ὑπεριδέσας διὰ τοὺς λόγους τοὺς τοῦ συνοδοῦ του, τοῦ ὁποῖου ἐγγύριζε τὴν ἀφοσίωσιν καὶ προσέθεσε :

— Πρόκειται περὶ τοῦ ξιφῆ ; Ὅλα μεταβίβεις εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐκεῖ θὰ προσπαθήσῃς ὅσον τὸ δυνατόν ταχέως νὰ ἀντιληφθῇς τὴν κατάσταση. Θὰ μάθῃς εἰς ποῖον σημείον ἐφθικονταί αἱ σχέσεις τοῦ Λαμπρόν μετὰ τοῦ Οὐγὸυ καὶ θὰ κατοπτεύσῃς τὰ διαβήματα τοῦ τελευταίου. Ἐννοεῖς ;

— Τελείως.

— Ἐχεις καὶ ἕνα ἄλλο πρᾶγμα ἀκόμη δυσκολώτερον νὰ κάμῃς.

— Ποῖον ;

— Πρέπει νὰ προηγηθῇς ἀπὸ τὴν πόλιν δώδεκα ἐνδυμασίας χωρικῶν !...

— Δώδεκα ἐνδυμασίας χωρικῶν ; Καὶ μοῦ ἐπιτρέπει ἡ εὐγενεία σας νὰ ἐρωτήσω, τί θὰ κάμωμεν αὐτὰς τὰς ἐνδυμασίας ;

— Αὐτὸ δὲν σὲ ἐνδιαφέρει.

Καὶ ὁ Ἀλβερτὸς ἐξηκολούθησε νὰ διδῇ ὁδηγίας εἰς τὸν ἐμπιστὸν του συνοδὸν διὰ τὴν ἰδιαιτέραν του ταύτην ἀποστολήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκτός τῶν ἀνωτέρω ἔπρεπε νὰ προηγηθῇ καὶ τὸν ἀπαιτούμενους διὰ τὸν μεταμφιεσμένον δώδεκα ἀνθρώπους, γενειάδας, μύστακας, κλπ.

Ο Λαμπρόν ἀκούων τὰς παραγγελίας τοῦ δοκτοῦ δὲν ἔξυρε τί νὰ ὑποθέσῃ.

Ἀνέλαβεν ἐν τούτοις τὴν ἐκπληρώσιν αὐτῶν καὶ ἠρώτησεν ἐν τέλει.

— Καὶ ποτε πρέπει νὰ ἀναχωρήσω, εὐγενέστατε ;

— Τὴν ἰδίαν στιγμήν. Πρόσεξε ὅμως· σὲ εἰδοποιῶ, ὅτι θὰ διατρέχῃς μεγάλους κινδύνους. Εἰς τὴν περιστασίν αὐτὴν χρειάζεται περισσοτέρα εὐφροσύνη παρὰ ἀνδρεία.

Ο Λαμπρόν ἐμειδίασε μὲ αὐτοπεποίθησιν καὶ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν κύριόν του ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.

Μετ' ὀλίγον ἵππευσας ἕνα Ἀραβικὸν ἵππον ἐξηφρανίζετο ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Ἀλβερτὸυ.

Ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ Λαμπρόν.

Ο δούε εἶχεν ὀρίσει εἰς τὸν ἀπεσταλμένον του μίαν ἡμέραν ὅπως ἐκτελέσῃ τὴν ἐντολήν του.

Ἡ ἡμέρα ὅμως αὕτη προσήγγισεν εἰς τὸ τέλος τῆς καὶ ἐν τούτοις ὁ Λαμπρόν δὲν ἐνεφάνιστο.

Κάποια ἀπόγνωσις ἤρχισε τότε νὰ καταλαμβάνῃ τὴν ψυχὴν τοῦ Ἀλβερτὸυ καὶ αἱ ἀσυστάτοι ἀσκήσεις ἐπλήγοντο εἰς τὸν νοῦν του.

Μήπως ὁ Λαμπρόν εἶχε φανῇ ἀνεπιτήδεος ; Μήπως εἶχε ἐπιπύσει τὸς ὑπονόους τῶν φρουρῶν τοῦ Λαμπρόν καὶ συνέληφθῃ ;

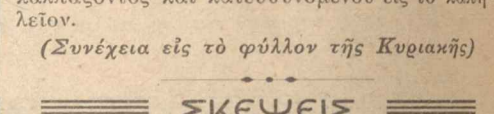
Ἀλλ' ἐν τούτῃ περὶ τούτοις τὸ πᾶν βεβαίως κατεστρέφετο. Οἱ περιστοιχιζόντες τοὺς δύο ἀδελφούς δὲν παύοντο νὰ ἰσοῦν ἰσὺς διὰ φρυκτῶν βασανιστηρίων νὰ ἀποσπῶσαν ἀπὸ τὸν Λαμπρόν τὴν ὁμολογίαν τοῦ σκοποῦ τῆς ἀποστολῆς του.

Καὶ εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην ὁ Ἀλβερτὸς ἐφρικία, συνασθασόμενος τὸ κρίσιμον τῆς θέσεώς του.

Ο ἥλιος πρὸ πολλοῦ ἦδη εἶχε δύσει καὶ ἐν τούτοις ὁ Λαμπρόν δὲν ἐνεφάνιστο.

Δὲν ἠκούετο κἄν ἀπὸ μακρὰν ὁ ἦχος ἵππου καλπαζόντος καὶ κατευθυνομένου εἰς τὸ κατηλείον.

(Συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς)

Ἰσως νὰ δύνασαι νὰ ἀγιάξῃς δύο γυναῖκες ταυτοχρόνως, ἀλλ' ὅχι εἰς τὸ γνωρίζον. Σύντομος ἡ ὁποία προσέρχεται μὲ ἀπειροπῶν τὴν κόμην εἰς τὸ γένειον ἀναγκάζει τὸν σύζυγόν της νὰ διευθυνθῇ εἰς ἄλλην τράπεζαν γένειας.

Πολὺ σπανίως συναντᾷ κανεὶς ἰσορροποῦντα πνεῦμα καὶ σῶμα ἐν τῷ ἀτελεῖ τούτῳ κόσμῳ.

Πρέπει νὰ ὑγανθῶν διὰ πολλῶν διακρίσεων ὁ ὀφθαλμοὶ διὰ νὰ δυνηθῶν νὰ διακρίνουν τὴν φαιδρότητα καὶ τὸ πάθος ἐφθισκόμενα ὑπὸ τὰ πράγματα τῆς καθημερινῆς ζωῆς.

Εἶνε γεγονός ὅτι τὰ καλὰ ἀποκτώνται βραδέως, ἄλλως δὲν θὰ ἦσαν τόσον καλὰ.

Ο μόνος ὁ ὁποῖος πιστεύει εἰς τὴν τύχην του εἶνε ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔχει τὰ πάντα ἐναντίον του. Ἐκεῖνος δὲ ὁ ὁποῖος τὰ ἔχει ὑπὲρ αὐτοῦ νομίζει ὅτι αἱ γνώσεις του τὰ ἔκαμιν.

Αἱ ἀποφάσεις τῆς καρδίας εἶνε ὀλιγώτερον ὑποκειμένην εἰς τὸ σφάλλιν ἀπὸ τὰς ἀποφάσεις τὰς προερχομένας ἐκ τῆς κεφαλῆς.

Ἡ βάση τῆς πονηρᾶς διανοίας εἶνε πάντοτε ἡ ἐπιστοπία. Ἀπόφρων ἀνθρώπος ὁ ὁποῖος πάντοτε φοβεῖται διὰ τὴν ἀπαιτήσιν. Ἐκεῖνος ὅστις δὲν ἐμπιστεύεται ἄλλων δὲν πρέπει νὰ γίνεταί ἐμπιστευτός.

(Ἐκ τοῦ Ἀρχαίου)

ΑἴΤ. ΣΦΡΗΣ

ΚΙΝΗΣΙΣ

Χθὲς ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τῆς χαριτοῦ τοῦ καὶ διὰ πολλῶν προσηχημάτων κεκοσμημένης δεσποινίδος Ἰσοφρίδας Νομικοῦ μετὰ τοῦ φρελίπιδος νέου κ. Σωκρ. Τόμα. Τοὺς στεφάνους ἀντήλλαξαν ὁ ἀξιότιμος κ. Γεωργ. Ἀνδριόπουλος πρόην τμηματάρχην. Εἰς τὸ ταχυριστὸν ζευγαράκι εὐχόμαι βίαν ἀνδραγαθίαν καὶ ἀνδρείον.

Ἰωάν. Ἀν. Ζήσης

ΤΑ ΚΑΥΜΕΝΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ

Σ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΠΑΣΧΑΛΙΑ — Σ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΗΛΙΟΣ

Πέμπτη, 21 Φεβρουαρίου 1913

ὥρα 8 1/2 π. μ. ἀκριβῶς

Ἦμῶν ἀσθενής, μόλις σηκώθηκα ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ καθόμουν σκεπτικὸς σὲ μίαν καρέκλα κοντὰ στὸ παράθυρό ποῦ ἐβλεπε στὸ δρόμο. Τὸ ἀσυνήθιστο σφύριγμα κάποιου βαποριοῦ μοῦ διέκοψε τὰς σκέψεις, καὶ μετὰ παρέλυσαν ἐνός λεπτοῦ τῆς ὥρας, ἡ καμπάνα τῆς πλησιαστέρας ἐκκλησίας (Ἁγίου Νικολάου) ἐδόκει τὸν ἀέρα, καὶ μετ' αὐτὴν ἀπασαί τῆς πόλεως πρὸς στιγμὴν ὑπέθεσα ὅτι πρόκειται περὶ δοξολογίας, ἀλλὰ ὅταν ἐκινήθη ὅτι ἦτο Πέμπτη, ὅτι δὲν ἦτο ἔσθλη, καὶ οὕτως γὰρ κανέναν ἄλλον λόγον ἢ ἡμέρα αὕτη ἀπῆλθε δοξολογία, πάλιν ἔμεινα σκεπτικὸς. Δὲν ἐπρόφρασα ὅμως ἐκ τῆς σκέψεώς μου ταύτης νὰ βγάλω δεύτερο συμπέρασμα, ὅτε ἡ πόλις ἐλθὲ ἐκεῖσε ἐκ τῶν ἀκαταπαύστον πυρβολισμῶν, κανονιστικῶν, τῶν πανδαρῶνων συρματῶν τὸν ἐν τῇ κλιμένῃ ὁρμούντων σημασιολογιστῶν ἀμφοτέρων, τῶν ἐργαστασίων, τῶν κωδωνοκρουσίων καὶ τῶν οὐρανολογικῶν ζητωκραγῶν τοῦ πλήθους, τὸ ὅποσον σὺν ἐκχυλίστῃ θάλασσᾳ εἶνε διαχυθῇ στοὺς δρόμους ; καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ μὴ πρὶν ἔλεγον :

Ἡ παρὰ τοῦ Μωσίου καὶ ἡ κατάληψις τῶν Ἰωαννίνων !

Ἡ κατάληψις τῶν Ἰωαννίνων ἄς τὸ πῶ καὶ ἄλλῃ μὴ φορὰ γὰρ νὰ τὸ χορτάσω πειὺ καλὰ. Κάτω ἀπ' τὰς τέσσαρες αὐτὰς λέξεις ποῦ ἐπεπαιρέμενοι ν' ἀκούσθωμεν ἀπὸ τῶν καὶ κατὰ ἀπ' τὰς θρησκευτικῶν αὐτὰς φράσεις τὰς γραμμένες μετὰ τῶν ἡντομένων αἵμα τῆς Ἑλληνικῆς νεότητος, αἱ Ἑλληνικαὶ ψυχὰι ἐσκήρτησαν τὸ ὑπὲρ ὅσον σκῆπτρον μίας μεγαλειώδους χαρᾶς ἢ ἐποπία φθάνει εἰς παραφροσύνην. Τὰ Ἰωάννενα πλὴν εἶνε ἰδικὰ μας ; ὦ ! θεοὶ ὅντορον ἐκπληρώθην ! Εἰς τὴν πρωτεύουσάν τῆς Ἡπείρου κυριατίζετο ἀπὸ σήμερον ἡ γαλανόλευκος μετὰ τὸν σταυρὸν, εἰς ἀντικατάστασιν τῆς ἡμισελήνου.

Ἡ Βαλαωρίτης σὲ περικεῖς γραμμῆς τοῦ ποιηματοῦ του « ἡ κυρὰ Φροσύνη » μὲς δίδει τὴν ἀληθινὴν εἰκόνα τῆς καταστάσεως τοῦ Πύργου :

Ἐπείσανε τὰ Γιάννενα σὴν νὰ κοιμηθῶμεν Ἐσθίονε τὰ φῶτα τοὺς ἐκείσανε τὰ μάτια ἡ μάτια σφίγγει τὸ παλὶ βαθεῖα σὴν ἀγκαλιά της Ἰὰτ εἶνε χρόνι ὁπτοκοὶ καὶ τρέμει μὴν τὸ χῶμα Τραγοῦδὶ δὲν ἀκούγεται ψυχὴ δὲν ἀνασπᾷ ὁ ἥλιος εἶνε θάνατος καὶ μῆμα τὸ κρεββάτι. Κι' ἡ χώρα κοιμητήριον καὶ ἡ νύκτα οἰμωκλήσιον.

Ο ἀντίπαλος τοῦ κυροφιλοῦ ἐσκηπίζετο παντοῦ διὰ νὰ ἀναγκάσῃ τοὺς θριαμβοῦς τῶν ὑπὲρ τοῦ ἐθνισμοῦ τῶν καὶ τῆς ἐλευθερίας ζωῆς τῶν μαχημένων Ἡπειρωτῶν καὶ διὰ νὰ καθιστᾷ ἀγριότεραν τὴν ἐκδίωξιν τοῦ Ἀλῆ πασᾶ, ὅταν κανεὶς τὸν ἀνδρείον αὐτῶν ἐπιπτεν εἰς τὰς χεῖρας του. Αἱ ριζαὶ τοῦ ιστορικοῦ τῶν Ἰωαννίνων πλατύνον ἐποτιζήθησαν μετὰ τὸ αἶμα ἀναρρυθμῶν γενναίων πολεμιστῶν καὶ αἰσθῶν μαρτυρῶν, ἡ μικρὰ νηλεὶς τῆς λήμνης τῶν Ἰωαννίνων ἐγένετο σφῆντὰ τὸ θέατρον αἰματηρῶν δραμάτων ἀγρίων συγῶν, μαρτυριῶν κλπ. Τὰ Ἰωάννενα τὰ περικεῖς μετὰ τὸν θρόνον τῶν ὀφθαλμῶν ἀλλὰ καὶ ὁραματικῶν παραμυθῶν ποὺ ἀσυνέτησαν ν' ἀκούσων μικρὰ τὰ Ἑλληνόπουλα, ὁ τόπος τοῦ κηλοδόρου ἐκείνου ἠθροῦ ποῦ διέτασσε νὰ σκοτώνων ἄνεκα ὑπερηφάνους ἀνιστοχάτους μετὰ τὴν ἰδίαν ἐκβολὴν ποῦ ἐθυσίαν τὸν υἱὸν τοῦ καὶ ἀποκρίσῃ τὴν ὀφθαλμὸν ἐρωμένην τοῦ καὶ ἐπινεν ἐπείτα τὴν κυρὰ Φροσύνην μετὰ τὰς δέκα ἐπὶ νύκτας τῆς καὶ τὰ νερά τῆς Ἀλφειοῦ μετὰ τὴν ἰδίαν ἀπάθειαν ποῦ τὴν διέσχισε μέσῳ εἰς τὴν βάρκα του πεσμένο στήν ἀγκυλὴ τῆς ὀφθαλμῶν Βασιλικῆς.

Ἡ δημόδης μουσά ἐψάλλε καὶ τὸ μέρος αὐτὸ ὅπως ἤξεῖς.

Χίμα καντόρια ἴαζαν θὰ ρίξω μὲ τὴν ἰλίαν Γὰρ νὰ κινῶν τὸ νερό νὰ πῇ ἡ κυρὰ Φροσύνη.....

Τὸ τέλος πλὴν τῆς ἀφορήτου ταύτης καταστάσεως ἐπληρώσας. Τὸ 1830 ὁ βασιλεὺς τῆς Ἡπείρου περὶ εἰς τὴν δυσμενέαν τῆς Πύλης ἐπολιόρκειτο ὑπὸ τῶν αὐτοκρατορικῶν στρατευμάτων ἐντὸς τοῦ φρουρίου τῆς πόλεως, καὶ τότε ἀπεστεφρώθησαν τὰ τελευταῖον τὰ ιστορικὰ Ἰωάννενα, ἀνεκνηθέντα μετ' ὀλίγα ἔτη.

Μετὰ ἐν σχεδὸν ἑτος ὁ τύραννος ἐφρονέετο ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν τοῦ Χουρὶ μὲσα στὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος ὅπου κατέφυγε μετὰ τῆς ἀπορίστου Βασιλικῆς. Καὶ τοῖς τοῦ τῶν οἱ Ἡπειρωτῶν ἔβρον ὀλίγον καιρὸν ἐναπροετοιμασθῶν διὰ τὴν μεγάλην τοῦ γένους ἐπανάστασιν, (ὡς σημειοθῇ ἐνταῦθα ὅτι ἡ φυλὴ ἐπαιρεῖται εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἐξ Ἰωαννίνων), ἔσθρον, λέγω, ὀλίγον καιρὸν, καθότι ἡ Σατραπεῖα

Ἰωάν. Κορυφῶ καὶ κατὰ τὴν ἄλλην ὑ

Ἡ Ἀμισός εἶνε ἡ ὁμοιωτέρα καὶ πλουσιότερα πόλις τῆς Τουρκικῆς παραλίας τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἡ πρώτη ἐξεταζομένη ὑπὸ ἐποφιν πολιτισμοῦ καὶ ἡ δευτέρα ὑπὸ ἐποφιν πληθυσμοῦ ἀποτελεῖ δὲ αὕτη μετὰ τῶν περιχώρων τὴν διοίκησιν Ἀζανί, ἥτις ὑπάγεται εἰς τὸν Νομὸν Τραπεζούντος.

Οἱ κάτοικοι αὐτῆς, μετὰ τῶν ὁποίων ὑπάρχουν πολλοὶ ξένοι, ἐπιδίδονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὸ ἐμπορίον εἰνε λιαν φιλόπονοι, εὐπόροι καὶ ἡσυχαιοί.

Ὁ λιμενεὶδης κολλίσκος ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέρους, ἡ Ἑλληνικὴ κομπούλας ἀπὸ τοῦ ἑτέρου, τὰ δύο μετὰ λόφον ἀφωχτήρια ἐκστρέφονται τῆς πόλεως σχηματίζον περὶ αὐτῆς καλλιτεχνικωτάτων πλαίσιον καὶ κα-

θιστοῦν τὴν φυσικὴν αὐτῆς καλλονὴν ἀπαράμιλλον.

Αἱ συνοικίαι Ἑλληνικῆς, Τουρκικῆς καὶ Ἀρμενικῆς διὰ τῶν ὁραίων οἰκίων καὶ καθαρῶν δρόμων, ἡ ἀγορὰ διὰ τῶν μεγάλων καταστημάτων καὶ ἀποθηκῶν καὶ αἱ δημόσιαι οἰκοδομαί, μετὰ τῶν ὁποίων διακρίνονται τὰ Διοικητήριον, τὸ Νοσοκομεῖον Χαμηδιὲ καὶ τὸ μεγαλοπρεπὲς θέατρον τοῦ Συντάγματος κοσμοῦν τὴν πόλιν καὶ παριστάνουν τὴν γενικὴν αὐτῆς ἀποφιν ἔξοχον.

Μία μεγάλῃ δόδ ἀπὸ ἀκρον εἰς ἀκρον τῆς πόλεως χωρίζει τὰς συνοικίας ἀπὸ τὴν ἀγοράν, ἥτις εἶνε διηρημένη εἰς πολλὰ τμήματα

Τοσαύτῃ δὲ εἶνε ἡ ποικιλία καὶ ἡ ποσότης τῶν εἰσαγομένων καὶ ἐξαγομένων ἐμπορευμάτων, ὥστε σπουδαία καθ' ἑκάστην συναλλαγὴν παρατηρεῖται εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ὀθωμανικῆς Ἀδμ. Τραπεζῆς, τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν, τῆς Τραπεζῆς Θεσσαλονίκης καὶ τῶν ἄλλων Τραπεζιτικῶν Καταστημάτων, καὶ σημαντικὴ κίνησις εἰς τὰς ἀποβάθρας τοῦ Τελωνείου, τῶν Ἐπιβατῶν, τῶν Ἀποθηκῶν, τῶν Ἀλευρῶν, τῶν Πετρελαίων, τῶν Καπνιστῶν Μορῶν καὶ τοῦ Μονοπωλείου τῶν Καπνῶν.

Ἡ Ἑλληνικὴ συνοικία εἶνε ἡ μεγαλειότερα καὶ ὁμοιωτέρα τῶν ἄλλων, χωρίζεται δὲ ἀπ' αὐτῶν διὰ τῆς ὁδοῦ Βαγδάτης καὶ ἐπιτηρεῖται ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου π. Γερμανοῦ Καραβαγγέλη.

Ὁ περιπαλλὴς αὐτῆς ναὸς τῆς Ἁγίας Τριάδος ἔχων ἐκατέρωθεν αὐτοῦ τὸ Ἀρρεναγωγεῖον καὶ τὸ Παρθενάγωγεῖον μετὰ διὰ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητρίδων, ὁ Κεντρικὸς Ἑθνικὸς Σχολογὸς ὅστις διοργανοῖται καθ' ἑκάστην Κυριακὴν διαλέξεις, ὁ Πανεπιστήμιος Ἑλληνικὸς Σχολογὸς ὅστις κατήριτιον ἤδη φανερὰ ἀξιόλογον, ἡ ἀριστοτάτος Μανδολινάτα τῶν εὐγενεστάτων δεσποινίδων διὰ τὰς συνοικίας καὶ τέλος ἡ Φιλόπρωτος Ἀδελφότης τῶν Κυριῶν διὰ τοῦ ἀγαθοεργοῦ αὐτῆς σκοποῦ ἀποδεσνῶνται τὸ μεγαλεῖον ὅπερ κίχτηται οἱ Ἑλληνες τῆς Ἀμισῶν, οἵτινες κατέχουν τὴν πρῶτην θέσιν ὑπὸ κοινωνικῇ, ἐμπορικῇ καὶ πᾶσαν ἄλ- λην ἐποφιν.

Ἀμισός Ἡχώ τοῦ Εὐξείνου

Ὁ ὄρκος τοῦ Ἱερολοχίτου

Ὁ ὄρκος τοῦ κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821 Ἱερολοχίτου εἶχε ὡς ἑξῆς:

«Ὡς χριστιανὸς ἐρξάμενος καὶ υἱὸς τῆς ἡμετέρας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ὀρκίζομαι εἰς τὸ ὄνομα τοῦ παντοδυνάμου καὶ Θεοῦ, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου καὶ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος, νὰ διαμεινω πιστὸς εἰς τὴν θρησκείαν μου καὶ εἰς τὴν πατρίδα μου.

«Ὀρκίζομαι νὰ ἐνωθῶ με' ὅλους τοὺς ἀδελφούς μου χριστιανούς διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος μου.

«Ὀρκίζομαι νὰ χύσω καὶ αὐτὴν τὴν ὑπέρανταν τὸν αἵματός μου ὑπὲρ τῆς θρησκείας καὶ τῆς πατρίδος μου.

«Νὰ ἀποθάνω μετὰ τῶν ἀδελφῶν μου ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος καὶ τῆς θρησκείας μου.

«Νὰ φονεύσω καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον τὸν ἀδελφόν μου, ἔάν τὸν εὕρω προδότην τῆς πατρίδος μου.

«Νὰ ὑποτάσσωμαι εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς πατρίδος μου ἀρχηγόν.

«Νὰ μὴν βλέπω εἰς τὰ ὀπίσθην μου, ἔάν πρῶτον δὲν ἀποδώσω τὸν ἐχθρὸν τῆς πατρίδος καὶ τῆς θρησκείας μου.

«Νὰ λάβω τὰ ὅπλα εἰς κάθε περιστάσει, ἂν ἤθελον ἀκούσαι, ὅτι ὁ ἀρχηγός μου ἐκστρατεύει κατὰ τῶν τυρκῶν καὶ νὰ συγκαταφέρω ἀπαντὰς τοὺς ἐμοὺ φίλους καὶ γνωρίζουσιν εἰς τὸ νὰ με ἀκολουθήσωσαν.

«Νὰ βλέπω πάντοτε τοὺς ἐχθρούς μου τοὺς Τούρκους με' μίσος καὶ περιφρόνησιν.

«Νὰ μὴ παρατήρῃ τὰ ὅπλα, πρὸ τοῦ ἴδω τὴν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος μου καὶ ἐξολοθρευμένους τοὺς ἐχθρούς τῆς.

«Νὰ χύσω τὸ αἷμα μου, ἵνα νικήσω τοὺς ἐχθρούς τῆς θρησκείας μου, ἡ νὰ ἀποθάνω ὡς μάρτυς διὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

«Ὀρκίζομαι τέλος πάντων εἰς τὸ τῆς ἑλίας Μεταλήψεως φανερόν Μυστήριον, ὅτι εὐχαριστοῦμαι νὰ ὑστερήσω τῆς Ἁγίας Κοινωνίας εἰς τὴν τελευταίαν μου ἐκείνην ὥραν, ἔάν δὲν ἐκπληρώσω ἀπάσας τὰς ὑποσχέσεις τὰς ὅποιας ὅμοια ἐνόη- πον τῆς εἰκόνης τοῦ Κυρίου καὶ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἐλευσίς Βασίλειος Ε. Λάσκος

ΣΤΟ 1912

Χρόνε χρυσε, ποὺ αἰῶνες ἡ Φυλὴ μας
Μὲ πόνο σ' ἀκατέργασα νὰ γένῃς
Τὶς ἀνοιχτὲς βαθεῖς πληγές, ποὺ οἱ ὄχτροί μας

Οἱ ἀνομοὶ τῆς ἀνοίγαν. Θὰ ρίχνῃς
Μαχρὰ ὅσο κα' ἂν πᾶς—ὡς στοὺς αἰῶνες
Ἀνάμεσα. Σταθμὸς θάσαι νὰ δεῖγῃς

Στὸν Κόσμον, στὴν ἀθάνατη Ἱστορία
Τὸν ἐνδοξον καιρὸ, ποὺ τοῦ βαρβαροῦ
Τὸ κράτος καταλύθηκε· καὶ ἡ ἀνδρεία

Ἀρχαίων ἡρώων, ὥραιον ξαναγεννήθη.
Χρόνε χρυσε, θὰ σ' εὐλογῶν αἰώνια
Τῆς ἐνδοξῆς Φυλῆς μας τάχα στήθη.

Λάρισα Ζαχ. Χυτήρης

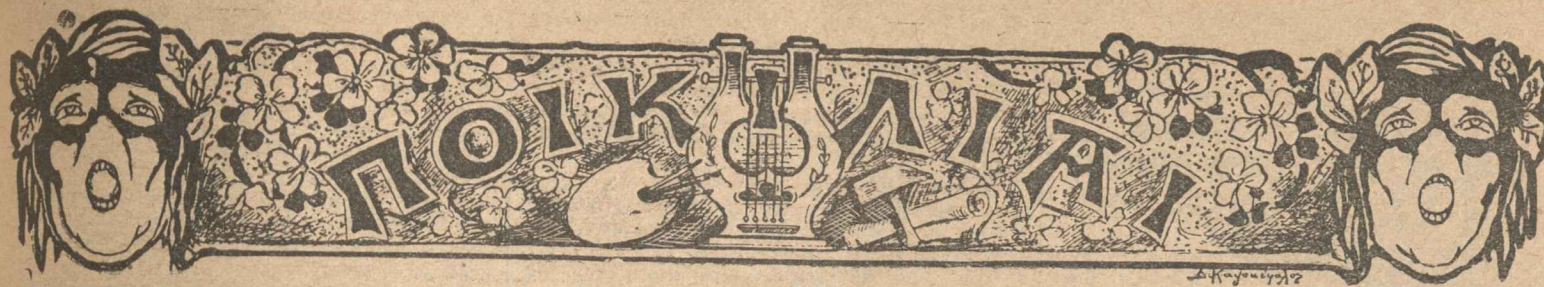
Η ΜΟΔΑ

ΑΠΛΑΙ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΙ

Φόρεμα φανταζή, φούστα σκορτσέζικη με χοντρές πτυχές, ζακέττα με γούνα πετακτή, με μάλλινο ναυτικό γαρνιρισμένο με χρυσά κουμπιά.

Φόρεμα περιπάτου, από χοντρά σκορόβρα φάσμα. Τραχηλιά άσπρη, Τσαντάκι καὶ ζώνη από καφετί ύφασμα.

Επανωφόρι περιπάτου από άγκράνη. Γαρνιρισμένο με γαλάζια πλατεϊά οστρίχτια καὶ ζώνη ίδιου ύφάματος άσπρου χρώματος, γαρνιρισμένα με μαύρο καὶ κουμπωμένα με χρυσά κουμπιά.

Η ΕΥΓΕΝΕΙΑ

Ἡ εὐγένεια συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἀποκρύπτωται ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ὅτι μᾶς ἐνοχλοῦν.

Ἐάν κίριος εἰς ἐγερθῇ τοῦ καθίσματός του εἰς ἐν πλῆρες βαγόνι διὰ νὰ παραχωρήσῃ τοῦτο εἰς μίαν κυρίαν, αὐτὸ εἶνε εὐγένεια. Ἐάν οὗτος ἀφίση τὴν αὐτὴν τὸν νὰ μεταχωρίσῃ ἐν κήπῳ ἐκ τοῦ ἐνὸς δωματίου εἰς τὸ ἄλλο καὶ ὅν χρόνον οὗτος κατίζει καὶ ἀναγινώσκει τὰ ἐπερινὰ νῆα, τοῦτο εἶνε ἀδύα παρβένις.

Συμφέρει νὰ φανώμεθα εὐγενεῖς—καίτοι δὲν μᾶς στοιρίζει τίποτε.

Ἡ εὐγένεια ἔχει τὴν ὁρμήν της ἐκ τοῦ κή- που τῆς Ἑδέμ, ὅταν δ' Ἀδάμ ἔπεσε θῆμα μόνον διὰ νὰ ἐπεχρώσῃ τὴν Εὐάν. (Καὶ ἐν τούτοις λέγουν ὅτι οἱ ἄνδρες εἶνε ἐγωῖσται).

Πρέπει πάντοτε νὰ εἴμεθα εὐγενεῖς εἰς τοὺς κατωτέρους μᾶς ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἀνωτέρων μας. Τίποτε ἀποτελεσματικώτερον τούτου.

Ὁ ἀνὴρ, ὅστις εἶνε ἀληθὲς εὐγενής, οὐδέποτε παρεκτρέπεται. Τοιοῦτος ἀνθρώπος ἐάν ποτὲ ἐφειδῇ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐκδώσῃ τινὰ βίαιος ἐκ τῆς οἰκίας του φροντίζει πάντοτε νὰ ὁποδοῇ εἰς τὸν ἐκδιωχθέντα ὁ πῖλος του.

Τὰ παιδιά εἶνε πάντοτε ἐκ φύσεως ἀγενῆ· μέχρις οὗτο διδασκῶν, ὅτι δὲν δύνανται νὰ ἐλαττοῦν ἐν τῇ ἀποκαταστάσει καὶ ἀνευ εὐ- γενείας.

Ἐσο πάντοτε εὐγενὴς ὅταν διανεῖσαι χή- ματα ἀπὸ φίλον. Ἐνθυμῶ ὅτι δὲν σοὺ στοι- χεῖ τίποτε τὰ τοῦ δώσῃς νὰ ἐννοήσῃ ὅτι θὰ τοὶ δὰ ἐπιστρέψῃς.

Υπάρχουν δύο εἴδη εὐγενείας—ἡ πρὸς σε- αὐτὸν καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἄλλους.

Ὅταν ἐπιστρέψῃς ἀργὰ τὴν νύκτα εἰς τὴν οἰκίαν σου, καὶ ἀκομα ὁπότεν εἶσαι πολὺ και- ρασμένος ἀραίρει πάντοτε τὸν πῖλον σου καὶ τὸ ἐταψοφύδιόν σου πρὶν εἰσελθῇς εἰς τὸν κοι- τῶνα. Ἡ τοιαύτη μικρὰ προσοχὴ σὲ ἀναδει- κνύει εὐγενῆ. Εἰσερχόμενος εἰς τὸν κοιτῶνα μὴ διαταράττῃς τὴν ἡσυχίαν τῆς συνύπνου σου ἐάν δύναις νὰ τὸ ἀποφύγῃς. Εἶνε ἀγοικία εἰς τὸν ὕπνιστον βαλμόν τὸ νὰ ἀφυντίζωμεν κοιμωμέ- νην κυρίαν.

Ὁ εὐγενὴς ἀνὴρ εἶνε πάντοτε εὐπρόσδεκτος πανταχοῦ.

ΠΩΣ ΕΓΓΡΑΦΗ ΤΟ ΚΟΡΑΝΙΟΝ

ΜΟΑΜΕΘ ΚΑΙ ΠΑΧΟΥΜΙΟΣ

Ποία εἶνε ἡ κατάλληλος ἀπάντησις εἰς τὴν συνήθη ἐκφράσιν «σὰς ζητῶ συγγνώμην» διὰ τὰς καθ' ὅδον παρεξηγήσεις; Ὡς γνωστὸν ὁ- παρχουν πολλοὶ ἀπαντήσεις ποικιλοῦσαι συμ- φωνῶς πρὸς τὴν τάξιν καὶ τὴν ἐκταδέσειν τοῦ ἀτόμου.

Πιστὴ μελέτη ἐξηκούσας τὰ ἑξῆς:

Ὁ πολὺ εὐγενὴς ἀπαντᾷ. «Τὸ λάθος εἶνε ἐ- δικόν μου».

Ὁ εὐγενὴς ἀπαντᾷ «Μὴ τὸ ἀναφέρετε».

Ὁ συνήθης ἀπαντᾷ «Τίποτε».

Ὁ Εὐθύμης ἀπαντᾷ «Δὲν με ἐβλάψατε κό- ρεις».

Ὁ κοινὸς ἀπαντᾷ «Διὰ τί δὲν προσέχῃς!»

Ὁ ῥωδαῖος ἀπαντᾷ «Στραβομάρα!!!» (Μετὰφρασας) ΑΓΓ. Α. ΣΦΥΡΗΣ

ΒΙΒΛΙΑ ΜΑΒΙΛΙ

Κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν τῆς φονικωτάτης μάχης τοῦ Δορίσκου, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔπεσαν ἡρωικῶς μαχόμενοι πολλοὶ ἀξιοματικοὶ καὶ στρατιῶται, ἐτραυματίσθη σοβαρῶς καὶ ὁ ἀλη- γημένος ποιητὴς Μαβίλης, ὑπερπετὼν ὡς λο- γιστὴς εἰς τὸ ἐθελοντικὸν σῶμα τοῦ κόμητος Α. Ράμα. Ἐνῶ δὲ αἰμόφυρτος ἐφέρετο ὑπὸ δύο στρατιωτῶν νοσοκομῖον, εἰς τὸ πλῆσιον κείμενον νοσοκομεῖον πρὸς περιθαλψὴν τῆς πληγῆς του, ἴδων αὐτὸν ὁ στρατηγὸς Ρισαῖ- ος Γαυράλινος, ἥρωας τὸ δεκάκιον του καὶ ἀνεγνώσθη Βίβλιν Μαβίλιν. «Ὁ δὲ Μαβίλης χα- μηλοφώνως εἶπεν: Βίβα! καὶ μετ' ὀλίγον ἐξέ- πνευσεν.

Ἐλευσίς Βασίλειος Ε. Λάσκος

ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ὁ γεωγράφος.—Νὰ πᾶρῃ ὁ Διάολος! Θαρρὼ πῶς ἐνοχλώθηκα. Ἀς σκεπαστοῦμε λοιπὸν!...

..... νὰ, εἶτοι δά, δὲν ριψοκινδυνεύω πειὰ νὰ κρυώσω.

ΠΩΣ ΕΓΓΡΑΦΗ ΤΟ ΚΟΡΑΝΙΟΝ

ΜΟΑΜΕΘ ΚΑΙ ΠΑΧΟΥΜΙΟΣ

Ὡς πάντες γνωρίζομεν, ὁ προσήτης τὸν Τούρκον Μοάμεθ, ἥτο κατ' ἀρχὰς ποιμὴν ἥτο ὁμοῦς ὁμολογούμενος πνεῦμα δαιμόνιον. Κατανοήσας τοῦτο ὁ ἐρημίτης Παχούμιος, τὸν συνεβούλευσεν ὅτι ἥτο δυνατόν νὰ ἐκπολίτισ- τὸς συμπατριώτας του, ἐάν κατορθώσῃ νὰ πείσῃ αὐτοὺς ὅτι ἥτο ἀποσταλμένος τοῦ Ἀλ- λάχ. Ὁ Μοάμεθ δὲν ἠθέλησε ν' ἀποσπῇ τὴν ιδέαν ταύτην καὶ παρεκάλεσε τὸν Παχού- μιον νὰ τὸν συνδράμῃ εἰς τὴν συνταξὴν τοῦ Κορανίου. Ἀφοῦ τὸ συνέγραψαν, ὁ Μοάμεθ ἐ- σκέφθη καὶ τὸν τρόπον καὶ ὅν τὸ παρουσί- αζεν εἰς τοὺς μέλλοντας πιστοὺς του. Ἐσκέφθη λοιπὸν τὰ ἑξῆς: νὰ κατασκευάσῃ καὶ ἑτερον ὁμοιομορφον βιβλίον ὅπερ νὰ ἀφῆσθαι ἔχου- φον καὶ τὸ γεγραμμένον νὰ παρῶνται ὁ Πα- χούμιος καὶ νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν ἐκείν φρεσὴν, τὸ δὲ ἑτερον ὁ Μοάμεθ.

Πράγματι ὁ Παχούμιος, ἀφοῦ ἔλαβε τὴν ὁ- πόσχησιν ὅτι πάντοτε θὰ ἔχη τὴν εὐνοίαν τοῦ Μοάμεθ, ἐπέσθη καὶ κρυφίως κομποπολῖτις εἰς τὸ φρεσά, συναποκομίζων τὸ Κοράνιον.

Κατόπιν τούτου ὁ Μοάμεθ ἐκάλεσε τοὺς Ἀ- ραβὰς ὅπως παρερθεῖσαν εἰς τὴν ἑσάν τελε- τὴν καὶ ἦν ὁ Ἀλλάχ θὰ τὸ παρόντος τὰ ἑσάν προστάγματα. Ἐδείξεν εἰς αὐτοὺς τὸ ἀγαστρον ἑλκυστὸν καὶ τοὺς εἶπεν ὅτι εἶδον ὄνειρον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς τὸν διέταξε νὰ προσδεῖται ἁ- γαστῶν τι βιβλίον διὰ σφηνίσαι, καὶ νὰ τὸ κα- ταβιβῇ εἰς τὸ φρεσά, νὰ μὴ πλησιάσῃ δὲ οὐ- δεις εἰς τὸ χεῖλος τοῦ φρεσῆτος. Ὅμως καὶ ἐγέ- νετο: τὸ σχέδιον ἐτένευ θαυμάσιον καὶ οἱ Ἀ- ραβὲς ἀφοῦ εἶδον ὅτι τὸ ἀνασυνθῆν βιβλίον, ὅπερ προσέδεον εἰς τὸ σφηνίσαι ἀντὶ τοῦ Ἀ- λλάχ, ὅπερ ἀντήλλαξεν ὁ κρυμμένος εἰς τὸ βάθος Παχούμιος, ἥτο ἡδη γεγραμμένον, ἐδή- λωσαν πίστιν καὶ ἀνεκήρυξαν αὐτὸν προφήτην.

Ὁ Μοάμεθ ὁμοῦ φοβούμενος μήπως ὁ Πα- χούμιος προδώσῃ τὸ μυστικὸν ἐφάρμακον εἰς τοὺς πιστοὺς του: «Πᾶς πιστὸς ἂς ὀνῆρ μα- κρόθεν λίθον εἰς τὸ φρεσά». Τὸ ἄπειρον πλῆ-θος ἀμέσως ὑπήκουσε καὶ ἐντὸς ὀλίγου ὁ δι- σταυρὸς Παχούμιος εἶχε καταπλακωθῇ, διότι δὲν ἔβραδυνε ὁ φρεσά νὰ πληρωθῇ λίθων. Μέχρι σήμερον πᾶς πιστὸς διερχόμενος ἐκεῖθεν οἶσται λίθον ὅχι πλεόν εἰς φρεσά, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἥδη σχηματισθέντος κώπου.

Μοάμεθ ΠΕΤΡΟΣ ΦΙΔΕΛΗΣ

ΝΙΚΗΣΑΜΕ

Χαρά! παιδιά, νικήσαμε! καὶ ἡ δουλοκτητὴ χώρα σπασμένη σέρει σίδερα λευθερωμένη τῶρα καὶ τὸν βαρβάρου τῆς γενιᾶς—ποὺ φέροντας ἴσφειν τὸ χῶμα, πῶσαι δάκρυα, τὸ αἷμα τῶρα πίνει.

Ἐμπρός! μ' ὀλάνοκτη ἀγκυλῇ, σερμὴ καὶ λευ- [χορδῶν, ἐδῶ μὲδ' σ' ἀσπαρτάζοντα σὴν μαυνομένη μάσκα θωροτὴ Ἀδὰμ... τότερον ἀλήθεια εἶχε γένει: τοῦ βαρβάρου μᾶς Νίκης φρεσά σκεπάζει τὴν σελήνη!

Χαρά σ' ἐκείτους πῶσαν! γὰ καθε παλληκάρει θὲ νὰ φτυγίσῃ ἐπάνω του γὰ κερκερὸ χορδαῖν, μὴ δάφνη ποὺ τὴν ὀλὰ τῆς θὲ νάχη σὴν καρ- [διά του καὶ γυθρίζοντας γλῶκα θὰ λὲθ τὸνομά του.

— Ἀπὸ μὴ σπῖθα ἀναγῇ τόση τροπιά μεγάλη, ἐνὸς, ἐνάν! ἡ Ἑλλάδα μας ἀλλοιότηκη προσβλῖει. Κων/πολῖς Ἄγις Φοῖβος

Πῶς ἴνν δέξω

ἴνν γυναικα

(Ἐκ τοῦ συγγράμματος «Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλό- της ὁ Ἔρως»).

— Ἰδοὺ πῶς μοῦ ἀρέσει ἡ σύζυγος.

— Ὡραία!

— Ὁχι, ἀναγκαῖος.

— Τουλῶχιστον εὐειδής;

— Ναι, μᾶλλον εὐειδής ἢ ὥραία.

— Καλοκαίρι μὲν;

— Ἀναντιρρήτως.

— Εὐφραγῇ;

— Ἀναποφειντως.

— Ἀκριβῆς;

— Ὡς στατιστικῶς.

— Σοβαρὰ;

— Ὁχι πολὺ.

— Ἐλαφρὰ;

— Ὀλίγον.

— Φιλάρεστος;

— Διὰ τί ὅχι;

— Φύγετε καλλιτεχνικὴ καὶ με διαλέξαι, φι- λολόγοι καὶ:

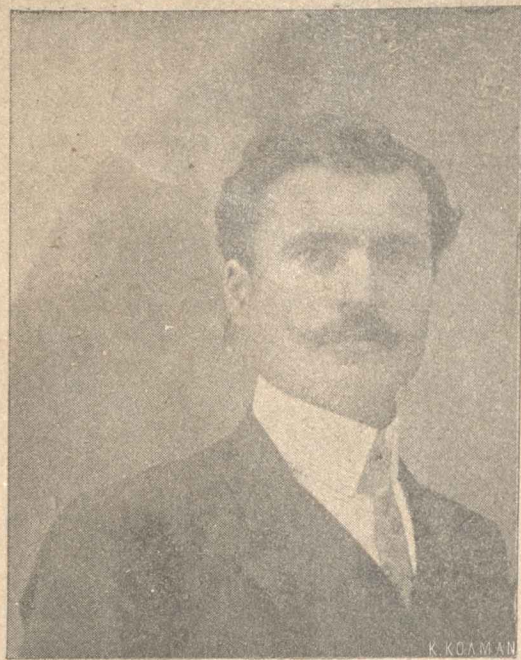
— Ναι, ἀνευ ὑπερβολῆς.

— Ὁχι λογιωτάτην;

— Ὑψιστε θεέ, ὅχι καὶ πολὺ ὀλιγοτέρον πηγὴ ἐπιστημῶν.

— Ἐν συνόψει, θέλω τὴν γυναῖκα συνετήν, πλήρη ποίσεως, λεπτήν, εὐφρά, κομποπολῖτις, δούκισσαν ἐν τῇ αἰδέσει μου. Ἐάν δεχθῶμαι τὴν μᾶλλον ὑπερφηφον ἀριστοκρατικὴν τοῦ κό- ρμου, ἐπιτερον μαγείσσαν, ἐάν, αἶψα ποιεῖ- δατοῦσθαι μ' ἐγκαταλείψῃ ἡ ὑπερότατα, ἐνο- μένην ἐταυρογόν, διελκυστῇ, χαίροισιν ἀφοῦ σημαῖ ἡ ὥρα τῆς ἀπαταίας, καὶ διακοπῇ ἡ ἐργασία, καλὴν συντροφον, φιλόσοφον, ὅταν μὲν εἴτῃ ἡ ὥρεσις νὰ τὴν συμπαροσφῶ εἰς τρεῖς ἡμέρας νοσοκομῖον ἐκείνην καὶ ἀποφασισμένην ἐάν ἀποθῇσκαί φιλῇ καὶ συντροφον τὸν τε- κνον μου σύμβουλον κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς παρῶντος θαρραλέαν κατὰ τοὺς ἐδεχόμενους κα

ΝΕΚΡΟΙ ΚΑΙ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΙ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ι. Β. Δασκαλάκης, ἐκ Λακωνίας πεσὼν εἰς Ναλμάνιον. Φ. Εὐαγγελᾶτος, Κερκλλήν πεσὼν ἐν Κίτρως Ἡπείρου. Τ. Κακοτυλιμένος, ἐκ Καλαμών πεσὼν ἐν Μπιζανίῳ.

Κ. Ι. Ζαχαράκης, τραυματισθεὶς ἐν Μπιζανίῳ.

Α. Παπᾶς, λοχίας τραυματισθ. εἰς Γιαννιτσά.

Μ. Δαβερίνης, ἐκ Μυκόνου τραυματισθ. ἐν Μαιζανίῳ.

Ν. Α. Σκούτας, ἐκ Λιθωρικίου τραυματ. ἐν Μπιζανίῳ. Δ. Πολυχρονόπουλος, ἐξ Ἀνδριολῶν τραυμ. εἰς Γιαννιτσά. Γ. Μπαζιζίνης, ἐκ Πατρῶν τραυματ. εἰς Γιαννιτσά.